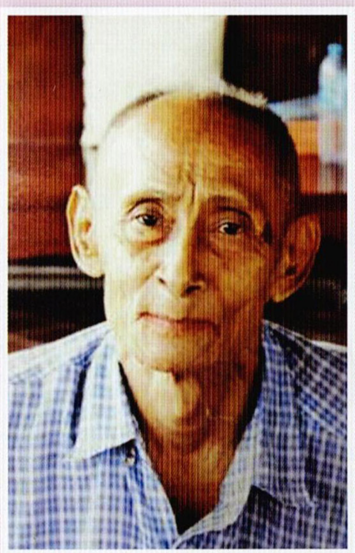
เบื้องหลังความตาย

นรก - สวรรค์ มีจริงหรือ?

โดย อาจารย์สิทธินันท์ อุทโท

ที่ระลึกงานฌาปนกิจ

คุณพ่อประเสริฐ - คุณแม่เล็ก กุลเจริญ

ชาตะ - - พ.ศ. ๒๔๗๔
มรณะ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
อายุ ๘๓ ปี

ชาตะ - - พ.ศ. ๒๔๗๗
มรณะ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗
อายุ ๘๐ ปี

ณ วัดสวนส้ม

ต.สำโรงใต้ อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ

วันอาทิตย์ที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ประวัติ
คุณพ่อประเสริฐ กุลเจริญ

คุณพ่อประเสริฐ กุลเจริญ เกิดเมื่อ – ๒๔๗๔ ณ ตำบลสำโรงใต้ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นบุตรของ นายคุ่ม นางอู๊ด กุลเจริญ มีพี่น้องรวม ๓ คน เป็นคนสุดท้อง

๑. นางเจียม	คชคง	(ถึงแก่กรรม)
๒. นางยม	แสนเทศ	(ถึงแก่กรรม)
๓. นายประเสริฐ	กุลเจริญ	(ผู้วายชนม์)

คุณพ่อประเสริฐ ได้สมรสกับ **คุณแม่เล็ก กุลเจริญ** มีบุตรและธิดารวม ๗ คน

๑. นายประสิทธิ์	กุลเจริญ
๒. นางอุไร	จันทร์มา
๓. นายจรัญ	กุลเจริญ
๔. นางจรี	กุลเจริญ
๕. นายวิเชียร	กุลเจริญ
๖. นายสมศักดิ์	กุลเจริญ
๗. นางกุหลาบ	คาวาชิม่า

คุณพ่อประเสริฐ เป็นผู้มีพระคุณสูงสุดในชีวิตของลูก ๆ ทุกคน พ่อให้ชีวิต ให้การศึกษา ให้การอบรบเลี้ยงดู ตลอดจนสอนให้ลูกเป็นคนดี ทำมาหากินด้วยความซื่อสัตย์และสุจริต เลี้ยงดูลูก ๆ ให้เติบโตจนมีครอบครัวไปหมดทุกคน เรื่องความประหยัดมัธยัสถ์ ต้องยกให้คุณพ่อเป็นที่ ๑ คุณพ่อรู้จักกินรู้จักใช้ ประหยัด อดออมไว้ให้ลูกหลานจนถึงปัจจุบัน และคุณพ่อเป็นคนมีฝีมือด้านอาหาร งานบ้าน งานเรือน

เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูก ๆ จดจำและนำมาปฏิบัติ และชอบทำบุญตักบาตรหน้าบ้าน เข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรม

เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ พวกเราได้สูญเสียคุณพ่ออันเป็นที่เคารพรัก ด้วยเหตุจากโรคเส้นเลือดในสมองตีบ คุณพ่อจากพวกเราไปโดยปราศจากคำร่ำลา นับจากนี้ไปเราไม่มีคุณพ่ออีกแล้ว แต่คุณพ่อยังสถิตอยู่ในหัวใจของพวกเราตลอดไป พวกเราพี่น้องจะสามัคคีและดูแลกัน ไม่ต้องให้คุณพ่อห่วงใย หรือเป็นกังวล

ด้วยความเคารพรักและอาลัยถึงคุณพ่อ ขอให้ดวงวิญญาณของคุณพ่อจงสถิตอยู่ ณ สรวงสวรรค์ ตามที่คุณพ่อได้ทำแต่ความดีให้ครอบครัวและลูก ๆ ทุกคน พวกเราทุกคนจะขอเป็นคนดี และเป็นลูกของคุณพ่อในชาติต่อ ๆ ไป

ด้วยความเคารพรัก และอาลัย
จาก ลูกๆ ทุกคน.....

ประวัติ
คุณแม่เล็ก กุลเจริญ

คุณแม่เล็ก กุลเจริญ เกิดเมื่อ – ๒๔๗๗ ณ ตำบลสำโรงใต้ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นบุตรของ นายเหม๊า นางทิม สุขพัฒนากร มีพี่น้องรวม ๑๐ คน เป็นคนที่ ๒

๑. นายสงวน	สุขพัฒนากร	
๒. นางเล็ก	กุลเจริญ	(ผู้วายชมน์)
๓. นายบุญส่ง	สุขพัฒนากร	(ถึงแก่กรรม)
๔. นางเช็ง	ออสุขศรี	
๕. นายช้วน	สุขพัฒนากร	
๖. นางวันดี	วงศ์สังฮะ	
๗. นางทองสุก	แดงพยัพ	(ถึงแก่กรรม)
๘. นายประดิษฐ์	สุขพัฒนากร	
๙. นายวันชัย	เชยอรุณ	
๑๐. นางแดง	สุขพัฒนากร	

คุณแม่เล็ก สมรสกับ คุณพ่อประเสริฐ กุลเจริญ มีบุตรและธิดารวม ๗ คน

คุณแม่เล็ก เป็นผู้มีพระคุณสูงสุดในชีวิตของลูก ๆ ทุกคน แม่ให้ชีวิต ให้การศึกษา ให้การอบรบเลี้ยงดู ตลอดจนสอนให้ลูกเป็นคนดี ทำมาหากินด้วยความซื่อสัตย์และสุจริต เลี้ยงดูลูก ๆ ให้เติบโตจนมีครอบครัวไปหมดทุกคน คุณแม่เป็นคนสะอาด รักสวยรักงาม มีมนุษยสัมพันธ์ดีกับทุกคน ช่างคุยช่างเจรจา คอยดูแลเรื่องครอบครัว การกินการอยู่ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง เป็นห่วงเป็นใย

ให้ลูก ๆ ได้อิ่มท้อง ด้วยฝีมือของคุณแม่เอง คุณแม่เป็นคนมีฝีมือในด้านการทำอาหารและการเรือน ตั้งแต่สมัยสาว ๆ มา คุณแม่เป็นคนชอบใส่บาตร ฟังเทศน์ ฟังธรรมที่วัดเป็นประจำ

เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๗ พวกเราได้สูญเสียคุณแม่อันเป็นที่เคารพรัก ด้วยเหตุจากโรคไตวาย

การจากไปของคุณแม่เป็นความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของลูก ๆ ทุกคน แต่คุณแม่ยังสถิตอยู่ในหัวใจของพวกเราตลอดไป พวกเราพี่น้องจะสามัคคี และดูแลกัน ไม่ต้องให้คุณแม่ห่วงใย หรือเป็นกังวล

ด้วยบุญกุศลและคุณงามความดีที่คุณแม่สะสมมา ขอให้ดวงวิญญาณของคุณแม่จงสถิตอยู่ ณ สรวงสวรรค์ ตามที่คุณแม่ได้ทำแต่ความดีให้ครอบครัวและลูก ๆทุกคน พวกเราทุกคนจะทำแต่ความดีและเป็นลูกของคุณแม่ในชาติต่อ ๆไป

ด้วยความเคารพรัก และอาลัย

จาก ลูกๆ ทุกคน.....

ชวนกันกินหมาก

ดูแลกันยามเจ็บป่วย

งานแต่งงานลูกสาวคนโต

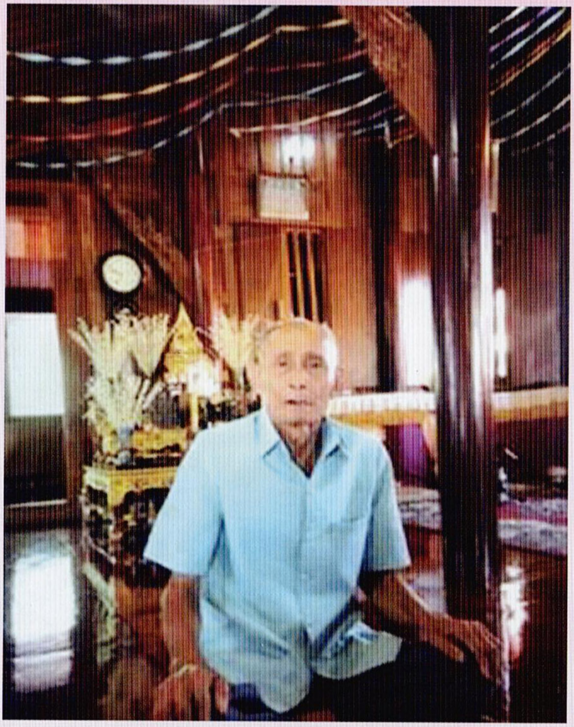

งานแต่งงาน
ลูกสาวคนเล็ก

"งานบวชลูกชาย"

งานขึ้นบ้านใหม่

ถวายสังฆทาน พระอาจารย์ดำ (วัดสวนส้ม)

งานรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์
คุณประกอบ จันทร์มา

ถวายเพล ณ วัดบางแก้ว จ.ฉะเชิงเทรา

ด้วยอาลัยรัก ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗

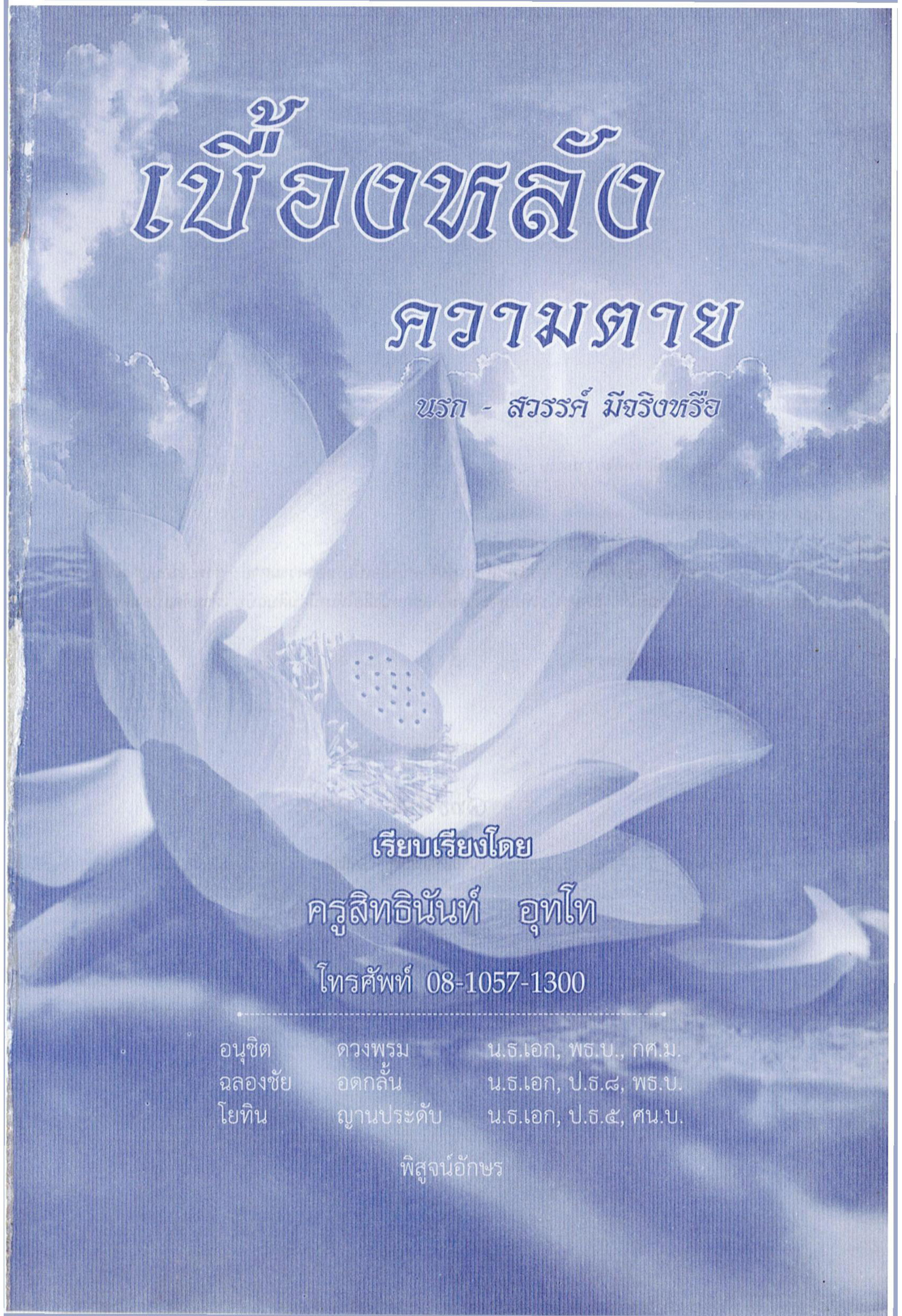

ด้วยอาลัยรัก ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

ด้วยรักและอาลัยครั้งสุดท้าย

เบื้องหลัง ความตาย

นรก - สวรรค์ มีจริงหรือ

เรียบเรียงโดย

ครูสิทธินันท์ อุทโท

โทรศัพท์ 08-1057-1300

อนุชิต	ดวงพรม	น.ธ.เอก, พธ.บ., กศ.ม.
ฉลองชัย	อดกลั้น	น.ธ.เอก, ป.ธ.๘, พธ.บ.
โยทิน	ญานประดับ	น.ธ.เอก, ป.ธ.๕, ศน.บ.

พิสูจน์อักษร

๔ เมษายน ๒๕๕๕

เรื่อง การพิมพ์หนังสือเบื้องหลังความตาย

เรียน ผู้จัดการโรงพิมพ์

ข้าพเจ้านายสิทธินันท์ อุทโท เป็นเจ้าของหนังสือเบื้องหลังความตาย ข้าพเจ้าอนุญาตให้ทางโรงพิมพ์จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ได้ แต่ทางโรงพิมพ์จะต้องคัดลอกหนังสือให้เหมือนต้นฉบับ ห้ามดัดแปลงเด็ดขาด

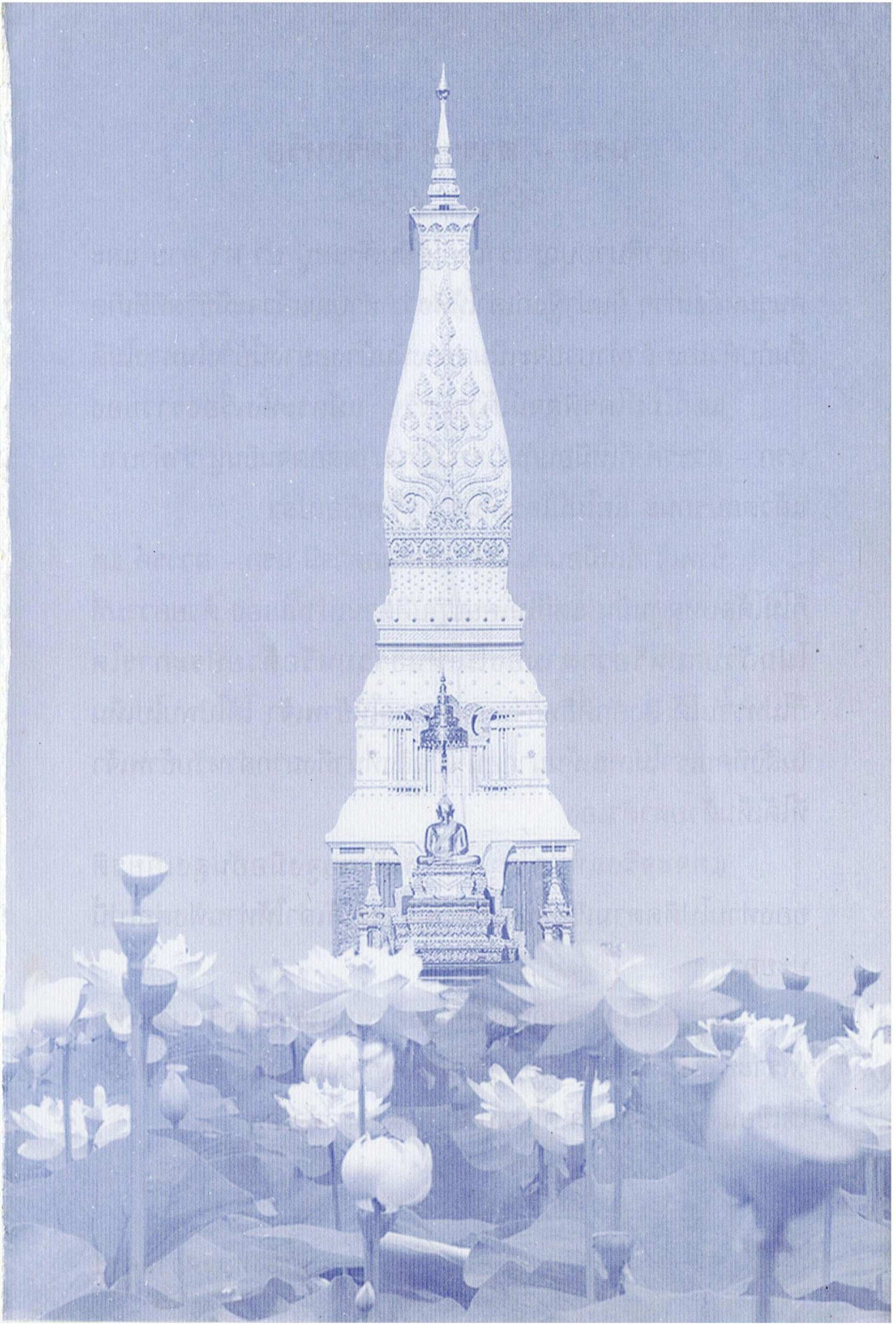
จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สิทธินันท์ อุทโท

(นายสิทธินันท์ อุทโท)

โทร.๐๘-๑๐๕๗-๑๓๐๐

นรก – สวรรค์ มีจริงหรือ

อดีตชาติบาปบุญ เราเคยได้ยินตั้งแต่ปู่ ย่า ตา ยาย และคนรุ่นหลังเก่าๆ ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าให้ฟังว่า ทำบุญแล้วจะมีชีวิตที่ดีเกิดขึ้นกับตัวเอง ถ้าทำบาปจะเป็นอย่างนั้นบ้างอย่างนี้บ้างในทางไม่ดี

แต่ก็ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่ามีจริง แม้กระทั่งเรื่องราวของ นรก – สวรรค์ ก็เหมือนกัน เคยได้ยินมาตลอดจนชินหู ว่าทำบาปแล้วตกนรกนะ แต่ไม่มีใครเห็นว่ามีจริงหรือเปล่า

ข้าพเจ้าก็เหมือนกัน ได้ยินมาตลอดว่ามี นรก – สวรรค์ แต่ก็ไม่ได้ลบหลู่ดูหมิ่น แต่ก็ไม่เคยปฏิบัติตามเท่านั้นเอง ด้วยความที่ไม่กลัวบาปหรือว่าตามองไม่เห็นธรรมหรือด้วยประการใดก็ไม่ทราบได้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงดลบันดาลให้ข้าพเจ้า ได้ไปพบไปเห็นในสิ่งที่คนเราไม่เคยเห็นมาก่อน เป็นสิ่งที่น่าทึ่งมากสำหรับข้าพเจ้าที่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง

แต่จะจริงแท้แค่ไหน ข้าพเจ้าขอจูงมืออันสูงเกียรติของท่านไปติดตามเรื่องราวที่ข้าพเจ้าจะได้เล่าให้ท่านฟังต่อไปนี้นะขอรับ

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่านและฟังว่าจริงหรือเท็จ เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่นักเขียนหรือนักแต่งหนังสือแม้แต่นิด ข้าพเจ้าได้เขียนตามที่ข้าพเจ้าได้ไปพบเห็นมาด้วยตาตัวเอง

ประวัติส่วนตัวโดยย่อ

ข้าพเจ้า นายสิทธินันท์ อุทโท เกิดที่บ้านคุ้มเก่า ตำบลคุ้มเก่า อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นลูกของ พ่อเมือง – แม่บัวพันธ์ อุทโท เป็นลูกคนที่ ๕ ของครอบครัว และ รับราชการครูที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดกาฬสินธุ์

ก่อนที่จะเล่าเรื่องที่ข้าพเจ้าได้ไปพบไปเห็นมา
ให้พี่น้องและญาติธรรมทั้งหลายได้ฟัง
ข้าพเจ้าขอกล่าวขอขมา
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ได้เอ่ยนามและไม่ได้เอ่ยนาม
ที่เกี่ยวข้องในการบรรยายในครั้งนี้
ที่ได้เอาเรื่องราวของเบื้องสูงมาเล่าให้สาธุชนฟัง
เพื่อเป็นประโยชน์และจะได้นำไปปฏิบัติให้ถูกต้อง
และเมื่อข้าพเจ้าผู้เล่าและสาธุชนผู้ฟังที่ได้รู้แล้ว
ก็ขออย่าได้เป็นกรรมและอย่าได้เกิดสิ่งที่ไม่ดีขึ้นในชีวิต
และขอท่านทั้งหลาย
ที่ได้เอ่ยนามมาแล้วนั้นขอได้โปรดอโหสิกรรม
ให้กับข้าพเจ้าและสาธุชนทั้งหลายด้วยเทอญ...สาธุ

ในวันที่เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันของข้าพเจ้าวันนั้น วันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ วันนั้นข้าพเจ้าไปทำงานตามปกติ หลังจากที่ข้าพเจ้ากลับจากสอนหนังสือที่โรงเรียน ข้าพเจ้าได้เข้าไปทำงานในสวนไผ่ของข้าพเจ้าเป็นประจำ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขุดดินใส่ปุ๋ยต้นไผ่อยู่นั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บและแน่นหน้าอกและหายใจไม่ออก ทุรนทุราย ดิ้นอยู่ในพื้นดินตรงนั้นเหงื่อไหลออกมาท่วมตัวแล้วตัวดำกล่ำ คิดว่าตัวเองไม่รอดแน่ๆ แต่ก็มีสติ กระเสือกกระสนเอาตัวเองออกมาจากสวนไผ่ และร้องขอให้ผู้คนที่อยู่แถวนั้นช่วย ญาติพี่น้องก็นำตัวของข้าพเจ้าส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด แต่หมอบอกให้ส่งต่อเข้าโรงพยาบาลจังหวัด ในขณะนั้นญาติๆ บอกว่าข้าพเจ้าไม่รู้สึกตัวแล้ว เหมือนหลับไป ไม่ได้ยินเสียงของใครเรียกหรือทำอะไรทั้งสิ้น แต่พอหลับไปได้สักพักหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกตัวอีกทีก็เห็นตัวเองเดินอยู่ในป่าไม้ใหญ่ แต่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว มันวังเวงน่ากลัวจนจับจิตและไม่รู้ว่าที่นี่คือที่ไหนจะถามใครก็ไม่มีสักคน ข้าพเจ้าก็เดินไปพร้อมรำพึงรำพันคนเดียวว่า ที่นี่คือที่ไหนหนอ แล้วขณะนั้นก็มีชายแก่คนหนึ่งเดินเข้ามาหาข้าพเจ้า ดูท่านเป็นคนที่มีสุขภาพผิวดี ผิวพรรณผ่องใส ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า ที่นี่คือที่ไหนหรือครับท่านคุณตา และท่านบอกให้ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าอาจารย์บุญ หรือลุงบุญก็ได้ ข้าพเจ้าได้คุยกับลุงบุญว่านี่คือเมืองอะไรหรือครับท่าน ท่านก็บอกว่าที่นี่คือ **"แดนมนุษย์มาไม่ถึงนอกจากวิญญาณคนที่ตายแล้วเท่านั้น"** ข้าพเจ้าก็เลยถามท่านว่าถ้าอย่างนั้นกระผมก็ตายแล้วนะสิท่าน ท่านบอกว่ายังไม่ตายแต่

เจ้ามาได้นั้นเป็นเพราะเจ้ามีทั้งบุญทั้งบาปอยู่ในตัวเจ้าของเอง แต่บาปมีมากกว่า เจ้าใช้ชีวิตแบบประมาทเกินไป ก็เลยอยากให้เจ้าเห็นว่าคนใช้ชีวิตที่ไม่คิดหน้าคิดหลังนั้นสุดท้ายจะเป็นเช่นไร ขณะที่เดินไปนั้นท่านลุงบุญกับข้าพเจ้าก็ได้คุยกันไป ข้าพเจ้าถามท่านว่าจะพาผมไปไหนหรือ ลุงบุญบอกข้าพเจ้าว่าจะพาไปดูในสิ่งที่ไม่เคยเห็นและจะพาไปหาพ่อกับแม่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตอบลุงบุญว่าพ่อเมืองกับแม่บัวพันธ์ท่านตายไปตั้งนานแล้ว ๓๐ กว่าปีเห็นจะได้แล้วจะไปหาท่านได้อย่างไร ลุงบุญก็เลยถามข้าพเจ้าว่า...หิวไหมในขณะนั้นรู้สึกกระหายน้ำมากก็เลยตอบไปว่า...หิวน้ำ ท่านก็เลยบอกข้าพเจ้าว่า ถ้าอย่างนั้นเราไปกันเถอะเพราะเรามีเวลาไม่มากแล้วเราสองคนก็เดินไปคุยกันไป ในระหว่างที่เดินนั้น สองข้างทางมีแต่ต้นไม้ใหญ่หนาตามาก ถ้าไปคนเดียวมีหวังออกมาไม่ได้แน่แล้วเราก็มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งมีผู้คนมากมายกำลังเดิน บ้างก็นอนคว้กไขว่ไปมา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นที่หน้าบ้านก็มีป้ายชื่อติดไว้ทุกหลังข้าพเจ้ามองดูคนเหล่านั้นแล้วนึกในใจว่า เอ๋ ! คนเหล่านี้เขามาอยู่ที่นี่เพื่อทำอะไรกัน แล้วสายตาของข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นคนที่ข้าพเจ้ารู้จักแต่เขาตายไปแล้วเมื่อหลายปีก่อน พอเขามองเห็นข้าพเจ้า เขาก็เข้ามาถามข้าพเจ้าว่าตายหรือยัง ถึงได้มากับท่าน (หมายถึงลุงบุญ) และทางบ้านเมืองทางโน้นเป็นอย่างไร แล้วก็มีอีกหลายคนที่ข้าพเจ้ารู้จัก และเข้ามาหาข้าพเจ้าและถามสาระทุกข์สุขดิบกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ตอบคำถามของเขาเหล่านั้น ว่าข้าพเจ้ายังไม่ตายแต่ท่านลุงบุญพามาดูชีวิตหลังความตาย ว่าความเป็นอยู่

แตกต่างกันอย่างไร และท่านจะพาไปหาคุณพ่อคุณแม่ไม่รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน แล้วจะกลับบ้าน เพราะมีเวลาไม่มาก เขาเหล่านั้นได้ฝากความมาบอกกับญาติของเขาว่าให้ทำบุญให้ด้วย และอย่าได้ทำบาปกันเลย เพราะเมื่อมาอยู่ที่หมู่บ้านวิญญาณนี้มันทรมานมากสำหรับคนที่ทำบุญไว้น้อย แต่ถ้าคนที่ทำบุญไว้มากตอนที่เป็นมนุษย์พอมาอยู่ที่นี่เขาจะมีความสุขสบายมากโดยเฉพาะคนที่ถือศีลให้ทาน และภาวนาปฏิบัติธรรมเป็นนิตย์จะมีความสุขสบายเป็นที่สุด หลังจากที่ข้าพเจ้าคุยกันกับเขาเหล่านั้น พอสมควร ก็ได้ลาเขาเหล่านั้นออกมาเพราะมีเวลาไม่มาก และท่านลุงบุญก็ได้พาข้าพเจ้ามา ณ ศาลาหลังหนึ่งใหญ่โตมากดูร่มรื่นและเย็นสบาย สะอาดกลิ่นหอม มองดูภายในศาลานั้นจะมีโต๊ะจัดวางเป็นแถวอย่างมีระเบียบและมีป้ายชื่อติดอยู่ตามโต๊ะๆ หนึ่ง ข้าพเจ้ามองดูป้ายชื่อว่าโต๊ะ นายสิทธินันท์ อุทโท และลุงบุญพูดกับข้าพเจ้าว่าลูกชายหิวไช่ไหม กินได้เลย ข้าวปลา อาหาร น้ำ เหล่านี้เป็นของลูกชายทั้งนั้นเฉพาะในโต๊ะของลูกชายเท่านั้นนะส่วนโต๊ะอื่นนั้นอย่าไปแตะต้องของเขาเด็ดขาด เขายังไม่ได้อนุญาตถ้าไปหยิบของเขาไฟจะไหม้มือทันที เพราะถือว่าเป็นการขโมย เจ้าของเขาไม่อนุญาต ข้าพเจ้ามองดูอาหารเหล่านั้นรู้สึกมันคุ้นตาของข้าพเจ้ามากเลย เช่น ต้มปลายังร้อนอยู่เลยควันฉุยกลิ่นหอมน่ากินมาก นั่นผลไม้ที่เราเคยตักบาตรนี่หนา ข้าพเจ้ารำพึงออกมาและนั่นกองบุญที่เราเคยบวชถวายวัด สิ่งเหล่านั้นมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร แล้วทำไมข้าวปลาอาหารเหล่านั้นยังร้อนอยู่เลย ทำไมมันจึงไม่เย็นชืดหรือหมด

กลิ่น หรือไม่ก็เน่าข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยเป็นอย่างมาก แต่พอมองออกไปอีกโต๊ะหนึ่งอาหารบางชนิดกลับมีกลิ่นบูดเน่าแล้ว ข้าพเจ้าเดินดูแล้วให้เกิดความสงสัยเป็นยิ่งนัก ก็เลยถามลุงบุญว่า ท่านลุงบุญอาหารเหล่านี้เป็นของใครกันหรือ บางโต๊ะมีมาก บางโต๊ะมีน้อยและอาหารบางอย่างมีกลิ่นบูดเน่า บางอย่างก็ยังร้อนอยู่เลยท่านลุงบุญได้ตอบข้าพเจ้าว่า อาหารเหล่านี้คือของที่พวกเรามนุษย์ทั้งหลายที่ยังไม่ตายได้ทำบุญมา ถ้าเราทำบุญด้วยข้าวปลาอาหารที่ยังร้อนอยู่และหอม มันจะอยู่แบบนั้น และพอท่านทั้งหลายที่ทำบุญอยู่ในเมืองมนุษย์อธิษฐานจิตในส่วนกุศลเหล่านั้นมันก็จะมารอเจ้าของอยู่ตรงนี้และจะมีคนดูแลรักษาไว้ให้จนเจ้าของจะหมดบุญจากเมืองมนุษย์ลงมาที่นี่ แล้วลุงบุญก็พูดกับข้าพเจ้าอีกว่าไหนลูกชายบอกว่าหิวน้ำมิใช่หรือดื่มซะสิ แล้วเราจะได้ไปหาพ่อแม่ของลูกชายกัน ข้าพเจ้าก็เลยหันมาเพื่อดื่มน้ำแต่พอคิดไว้ว่าจะดื่มเท่านั้นมันก็รู้สึกอิ่มแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังสงสัยอยู่อีกว่าแล้วน้ำที่ข้าพเจ้าดื่มนั้นทำไมมันถึงได้ขุ่นขนาดนี้ ในเมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเอาน้ำไปกรวดตอนที่พระให้พรนั้นยังสะอาดและใสอยู่เลย แต่พอมาถึงวันนี้ทำไมถึงขุ่นไม่น่าดื่มเลยด้วยความสงสัย ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านลุงบุญอีกว่า...ลุงบุญกระผมสงสัยว่าน้ำที่ผมเอามากรวดตอนที่พระให้พรนั้นใสกว่านี้ แต่พอมาถึงวันนี้ทำไมมันถึงขุ่นไม่น่าดื่มเลย ก็ไหนลุงว่าเราทานอะไรก็จะเป็นแบบนั้นไง ลุงบุญเลยตอบข้าพเจ้าอีกว่า เอ...เจ้านี่สงสัยเก่งเหมือนกันนะ เออ..ในเมื่อลูกชายสงสัย ลุงก็จะเล่าให้ฟังนะ ในการที่เราทำบุญแล้วถวายข้าวปลา

อาหารกับพระแล้ว พระให้พรกับเราเสร็จแล้ว เราก็เอาน้ำไปกรวด เพื่ออุทิศให้กับญาติพี่น้องผู้ที่ตายไปแล้วแต่เราไม่รู้ว่าการกรวดน้ำมันมีผลมาถึงตัวเองด้วยเพราะผลบุญที่เราทำเราได้ด้วย ความไม่รู้เราจึงเทน้ำลงในดินและฝากพระแม่ธรณีให้เอาไปเก็บไว้ให้แต่ถ้าเมื่อหยดน้ำลงดินมันต้องขุ่นเพราะฉะนั้นก่อนที่จะกรวดน้ำลงดินควรหาใบไม้หรือใบตองมารองน้ำซะก่อนแล้วค่อยอธิษฐานจิตฝากพระแม่ธรณี และบอกชื่อของเราด้วย หลังจากเราอธิษฐานจิตแล้วนั้น ผลบุญกุศลเหล่านั้นก็จะมาถึงทันที และน้ำที่เรากรวดก็จะสะอาดไม่ขุ่นเหมือนที่เห็นแต่ถ้าเราถวายน้ำให้พระที่เป็นขวดเป็นชุดโดยตรงนั้น ก็เหมือนถวายอาหารทั่วไปคือสะอาดเช่นเดิม

หลังจากที่ได้ดื่มน้ำและคุยกันพอสมควรแล้ว ท่านลุงบุญและข้าพเจ้าก็ได้เดินออกจากศาลา ลุงบุญบอกกับข้าพเจ้าว่าจะพาไปหาคุณพ่อคุณแม่ของลูกชาย ข้าพเจ้าเลยถามลุงบุญว่าพ่อกับแม่ท่านอยู่ที่ไหนหรือ ลุงบุญตอบข้าพเจ้าว่าอยู่เบื้องบน ในขณะที่เดินมาตามทางนั้น ด้วยความอยากรู้ ข้าพเจ้าได้ถามลุงบุญว่าท่านลุงบุญครับ ผมขอถามลุงบุญอีกหน่อยสิว่า นรก – สวรรค์ นะมีจริงไหมทำไมคนที่เมืองมนุษย์ชอบพูดกันจังเวลาไปวัดพระก็ชอบเทศน์ให้ฟังเรื่อง นรก – สวรรค์ แม้กระทั่งตัวผมเองก็สอนเด็กก็ยังสอนให้เด็กทำดีจะได้ไปสวรรค์ ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นครูสอนเด็กแต่ไม่รู้ว่าสวรรค์นั้นมีจริงหรือไม่ นางฟ้า เทพ เทวดามีจริงหรือไม่ลุงบุญช่วยตอบให้ผมหายข้องใจหน่อยเถอะ พอลุงบุญ ได้ยินข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นก็หัวเราะและพูดกับข้าพเจ้าว่า แล้วลูกชายอยาก

ไปไหนก่อนล่ะ จะไปดูเมืองนรกหรือว่าเมืองสวรรค์ก่อน ลุงบุญจะพาไป ข้าพเจ้าก็เลยขอให้ลุงบุญนำพาไปหาพ่อกับแม่ก่อนลุงบุญเลยบอกให้ข้าพเจ้ารีบเดินทางเดี๋ยวจะหมดเวลาก่อน แล้วเราก็พากันเดินมาตามทางที่จะไปหาพ่อกับแม่ ในระหว่างทางนั้นมีต้นไม้และสัตว์ป่าน้อยใหญ่วิ่งเล่นกันอยู่อย่างสนุกสนานและมีความสุข พอเดินมาได้ระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าก็มองเห็นหมู่บ้านอีกหมู่บ้านหนึ่งมีผู้คนมากมายลุงบุญพาข้าพเจ้าแวะเข้าไปในหมู่บ้านนั้น ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนล้วนแต่งกายสะอาดสะอ้าน และยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยกันให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่คนเหล่านั้นล้วนมีแต่คนที่ตายไปแล้วทั้งนั้นเลย เพราะบางคนข้าพเจ้ารู้จักและมีท่านคนหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จัก แต่ท่านตายไปนานแล้วท่านเป็น ผอ.ในโรงเรียนที่ข้าพเจ้าเคยทำงานด้วย พอท่านมองเห็นข้าพเจ้า ท่านก็เดินตรงมาหาข้าพเจ้า และท่านก็ได้มาทำความเคารพท่านลุงบุญอย่างนอบน้อม และข้าพเจ้าก็ได้พูดคุยทักทายกันกับท่านผอ.ด้วย ท่านถามข้าพเจ้าว่า นี่ครูตายแล้วหรือถึงได้มาที่นี่ ข้าพเจ้าเลยตอบท่านว่ายังไม่ตายแต่ท่านลุงบุญพามาดูให้รู้จักและนำไปบอกสาธุชนปฏิบัติตัวให้ถูกและรู้ว่าควรจะทำความดีหรือทำความชั่ว ท่านผอ.ก็เลยได้ฝากให้ข้าพเจ้ามาบอกญาติพี่น้องของท่าน และมนุษย์ทุกคนว่าขอให้เราทำบุญให้มากจะได้สบาย เมื่อละบุญจากโลกมนุษย์มา ท่านว่าเมื่อตอนที่ท่านมาอยู่ใหม่ๆ นั้น ท่านทุกข์ทรมานมาก เพราะก่อนที่จะมานั้นไม่ได้ทำบุญไว้เลย ทำนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเองเพราะคิดว่าตัวเองยังเป็นหนุ่มแน่นอยู่ไม่ตายง่ายๆ หรอก ก็เลยไม่ทำบุญ

แต่พอไม่นานก็ตายเลยต้องทรมานมาก จะคอยแต่ให้ญาติทำบุญมาให้ มันก็ไม่ได้เต็ม เพราะคนที่เขาทำเขาก็ต้องแบ่งเป็นของตัวเขาด้วย ถึงแม้เขาจะอุทิศให้เรา เราก็ได้เพียงน้อยนิดเท่านั้น จึงขอฝากให้ไปบอกเหล่ามนุษย์ทั้งหลายด้วยนะ อย่าลืมซะล่ะ หลังจากที่พูดคุยกันพอสมควร ข้าพเจ้าและลุงบุญก็ได้ลาท่านผอ. ออกมาและลุงบุญก็ได้พูดคุยกับข้าพเจ้าว่าจะพาไปสวรรค์ ข้าพเจ้าดีใจมากจะได้เห็นสวรรค์วันนี้แหละ...จะได้ไปหาคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดีใจจนบอกไม่ถูกเลย และคิดว่า เอ..สวรรค์มีจริงด้วยหรือนี่ ลุงบุญได้พาข้าพเจ้าเดินมาตามทางที่เต็มไปด้วยความร่มรื่นและเย็นสบาย มีเสียงนกและเสียงดังกังสดาล เหมือนมีคนมาบรรเลงเพลงที่ไพเราะจับจิตใจให้เราฟัง ยิ่งเข้าไปใกล้สวรรค์เท่าใด ยิ่งได้ยินชัดเจนยิ่งขึ้นและมีกลิ่นหอมของดอกไม้นานาพรรณมันหอมชื่นใจจนบอกไม่ถูกว่าจะเปรียบเทียบกับอะไรได้ในโลกมนุษย์แห่งนี้ ข้าพเจ้ามองดูสองข้างทาง ดูมันสวยสดงดงามเสียจริงๆ และมีชีวิตชีวาเหมือนกับเนรมิตขึ้นมา ข้าพเจ้าได้ถามลุงบุญว่าสิ่งเหล่านี้เนรมิตขึ้นมาหรือ ลุงบุญตอบว่าเปล่า มันเป็นดินแดนของทางขึ้นสู่สวรรค์นั่นเอง ลุงบุญบอกข้าพเจ้าว่าเราใกล้ถึงสวรรค์แล้วนะ ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่าสวรรค์เป็นอย่างไร เป็นบ้านหรือเป็นจังหวัดเหมือนกับโลกมนุษย์ไหม ลุงบุญบอกข้าพเจ้าว่าสวรรค์มี ๖ ชั้น ต่อจากชั้นที่ ๖ ขึ้นไป เรียกว่า ชั้นพรหม...ชั้นพรหมมี ๒๐ ชั้น

สวรรค์

สวรรค์ชั้นที่ ๑ ชื่อว่า จาตุมหาราชิกา

สวรรค์ชั้นที่ ๒ ชื่อว่า ดาวดึงส์

สวรรค์ชั้นที่ ๓ ชื่อว่า ยามา

สวรรค์ชั้นที่ ๔ ชื่อว่า ดุสิต

สวรรค์ชั้นที่ ๕ ชื่อว่า นิมมานรดี

สวรรค์ชั้นที่ ๖ ชื่อว่า ปรนิมมิตวสวัตดี

ท่านลุงบุญได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟัง พร้อมกับเดินมาจนถึงประตูของสวรรค์ ข้าพเจ้ามองดูแล้วได้นึกในใจว่า...โอ้โห ประตูสวรรค์หรือนี่ทำไมถึงได้สวยเหลือเกินหาที่เปรียบไม่ได้กำแพงก็สวย นี่ขนาดประตูกับกำแพงนะแล้วข้างในจะขนาดไหน ลุงบุญบอกกับข้าพเจ้าว่า กำแพงนี้ทำด้วยแก้วผลึก...แล้วท่านลุงบุญก็ขออนุญาตนายประตูที่เฝ้าอยู่หน้าประตูสวรรค์ แล้วประตูก็เปิดออกทันที พอประตูเปิดลุงบุญก็พาข้าพเจ้าเข้าไป...ก้าวแรกที่ข้าพเจ้าเดินเข้าไป ข้าพเจ้าบอกกับตัวเองว่าตั้งแต่เกิดมาในโลกใบนี้ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นที่ไหนสวยและอากาศหอมขนาดนี้เลย ไม่รู้จะเอาอะไรมาเปรียบเทียบ ตรงที่ข้าพเจ้าเดินเข้าไปก็อ่อนนุ่ม ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างบอกไม่ถูกเลย ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่าสวรรค์ชั้นที่ ๑ มีคนอยู่มากไหม ลุงบุญบอกว่าสวรรค์ชั้นที่ ๑ นี้ แบ่งออกเป็น ๔ แคว้น มีความกว้างใหญ่ไพศาลมาก มีแคว้นยักษ์ แคว้นคนธรรพ์ แคว้นนาคา แคว้นครุฑ แต่ละแคว้นมีเจ้าแคว้นปกครองอยู่ ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่า แล้วเราจะทำอย่างไรถึงจะได้มาอยู่สวรรค์ชั้นนี้ ลุงบุญบอกว่าต้องทำบุญให้มากๆ...ให้ทาน...ปฏิบัติธรรมด้วย

และไม่ผิดศีล ลุงบุญพาข้าพเจ้าไปขออนุญาตกับท่านปกครองสวรรค์ชั้นที่ ๑ ขอผ่านขึ้นไปชั้นที่ ๒ แต่ละชั้นมีระยะทางห่างไกลกันมาก นับไม่ได้ว่าไกลเท่าไหร่ เราก็พากันขึ้นถึงสวรรค์ชั้นที่ ๒ ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่าพ่อแม่อยู่ชั้นไหนทำไมไม่ถึงสักที..ลุงบุญบอกว่าท่านพ่อเมืองแม่บัวพันธ์ท่านอยู่พรหมชั้น ๗ ผมถามลุงบุญว่าแล้วเราจะไปถึงไหมละ ลุงบุญตอบว่าถึงแน่ๆ

พอข้าพเจ้ากับลุงบุญเดินมาอีกสักระยะหนึ่งก็ถึงประตูสวรรค์ชั้นที่ ๒ พอเราขออนุญาตนายประตูๆ ก็เปิดออก...สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นมันช่างสวยงามจนไม่มีอะไรมาเปรียบเทียบได้ ข้าพเจ้าว่าสวรรค์ชั้นที่ ๑ สวยงามไม่มีที่ติแล้วนะ แต่พอได้เห็นชั้นที่ ๒ นี้ข้าพเจ้ามองจนตะลึงเดินไม่ออกเลย ลุงบุญได้พาข้าพเจ้าเดินตามทาง ทางเดินมันนุ่มมากๆ เลย จะว่าทางเดินแต่มันเป็นพรม จะว่าพรมมันก็เป็นทางเดินเท้า แต่ทุกสัมผัสมันอ่อนนุ่มเหลือเกิน อีกทั้งกลิ่นหอมที่โชยมาแต่ไกลมันหอมเหมือนดอกไม้นานาพันธุ์หอมเย็นชื่นใจจนบอกไม่ถูกมันทำให้ข้าพเจ้าสดชื่นมีความสุขจนไม่อยากกลับบ้าน ในขณะที่ลุงบุญได้พาข้าพเจ้าเดินไปนั้น ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนทั้งชาย หญิง ชายแต่งกายด้วยสีขาวบ้าง เหลืองบ้าง และสีชมพูอ่อนๆ เย็นตา เวลาผู้คนเหล่านั้นเยื่องย่างกายไปไหน ผ้าแพรก็จะสะบัดพลิ้วไปตามลมมองดูอ่อนนุ่มน่าสัมผัส ใบหน้าของพวกเขาเหล่านั้นยิ้มแย้มแจ่มใสสวยงามมาก ผิวพรรณไร้ไฝฝ้าราคีใดๆ ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าเลยถามลุงบุญว่า คนเหล่านั้นทำบุญอย่างไรทำไมดูมีความสุขจังเลยและดูสวยงามมาก เขามาทำอะไรกันที่นี่เขาเป็นใคร

ลุงบุญว่าเขาเหล่านี้คือนางฟ้า – เทวดาหรือเทพบุตร – เทพธิดา – พรหม นั่นเอง เขามีบุญมากก็ได้มาเกิดที่นี่ สวรรค์ชั้นนี้เรียกว่าชั้นดาวดึงส์มีท่านท้าวเวสสุวัณหรือท่านท้าวสักกะ และอีกอย่างหนึ่งที่มนุษย์ทุกคนรู้จัก ที่ชอบเรียกว่าพระอินทร์ นั้นแหละคือคนๆ เดียวกันนั่นเองเป็นผู้ปกครองอยู่ที่นี่ ไป...ลุงจะพาลูกชายไปกราบท่านลุงบุญพูดกับข้าพเจ้า แล้วเราก็มาถึงอาศรมของท่าน โอ้ช่างสวยงามเหลือเกิน สวยงามมากไม่มีที่ติเลยวิจิตรพิสดารมาก ข้าพเจ้าและลุงบุญเข้าไปกราบท่านเพื่อขออนุญาตผ่านขึ้นไปเบื้องบนอีก...ท่านองค์อินทร์ได้ถามข้าพเจ้าเป็นอย่างไร...บ้านของเราน่าอยู่ไหมและเรามีตัวเขียวเหมือนมนุษย์ทุกคนพูดไหม พูดจบท่านก็หัวเราะ...ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญาของมนุษย์อย่างข้าพเจ้าก็เลยตอบท่านไปว่า บ้านของท่านน่าอยู่มากทั้งสวยงามและมีความสุข ท่านองค์อินทร์เลยพูดกับข้าพเจ้าว่า เมื่อเจ้ารู้และเห็นว่าบ้านของเราน่าอยู่และมีความสุข เราขอฝากไปบอกมนุษย์ (หน้าโง่) ทุกคนรวมทั้งตัวของข้าพเจ้าด้วยว่าให้พากันเร่งทำบุญ..ละบาป...ถือศีลให้ทานและหมั่นเจริญภาวนาให้มากเพราะคนที่จะมาอยู่ที่นี่ได้คือคนรวยบุญเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งของนอกกายเหมือนพวกมนุษย์เข้าใจกัน...และอีกอย่างที่ข้าพเจ้ายังสงสัยว่ามีจริงไหม ก็คือ ทิพย์อาสน์ของท่าน ข้าพเจ้าก็เลยขอดู ท่านก็เลยให้ดูให้จับแตะต้องสัมผัสดูมันอ่อนนุ่มไม่ได้แข็งกระด้างเหมือนที่เราพูดกันเลย ข้าพเจ้าก็เลยถามท่านว่าไหนว่าทิพย์อาสน์แข็ง วันนี้ทำไมอ่อนนุ่มจัง ท่านตอบว่า เพราะวันนี้มนุษย์ไม่ได้บนบานหรือร้องขออะไรให้เราเดือดร้อน

ทิพย์อาสน์เลยอ่อนนุ่ม แต่ถ้าวันไหนมีมนุษย์มาร้องขอหรือบนบาน เรียกชื่อของเราทิพย์อาสน์ก็จะแข็งทันที ข้าพเจ้าขอถามท่านอีกว่า เวลาที่มนุษย์มาบนบานขอให้ท่านช่วยอะไร ท่านก็จะประทานให้เลยหรือ ท่านตอบข้าพเจ้าว่าเปล่าเลย เราจะต้องเอาปัญหาเหล่านั้นมาพิจารณาดูก่อนว่า มนุษย์ผู้นั้นบุญบารมีของเขาถึงจุดที่เขาควรได้รับความช่วยเหลือหรือยัง ถ้าบุญเก่าเขามาถึงแล้วเราก็จะประทานพรนั้นให้ แต่บุญยังมาไม่ถึงก็ไม่ได้ แล้วท่านก็บอกให้ท่านลุงบุญพาข้าพเจ้าเดินไปดูสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ว่าจะสวยงามขนาดไหนและมีอะไรบ้าง สวรรค์ชั้นดาวดึงส์จะมีเจดีย์อยู่องค์หนึ่งสวยงามมาก เรียกว่า เจดีย์จุฬามณี มีความสูงไม่รู้กี่โยชน์ ลุงบุญบอกข้าพเจ้าว่าเจดีย์นี้สร้างด้วยแก้ว ๗ ประการ เป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และในทุกๆ วันพระ เหล่าเทพ เทวดาก็จะพากันมาเพื่อนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ พร้อมทั้งมาคารวะท่านท้าวเวสสุวัณด้วย และไม่ห่างจากเจดีย์เท่าไหร่นัก ก็จะมีศาลาเพื่อเป็นที่ประชุมของเหล่าเทพทั้งหลายคือศาลาสุธรรมมา ข้าพเจ้าได้ถามลุงบุญว่าทำไมศาลานี้ถึงได้ชื่อว่าศาลาสุธรรมมาล่ะ ท่านตอบว่าเพราะเป็นชื่อของเจ้าของที่สร้างศาลานี้คือนางสุธรรมมา ข้าพเจ้าถามว่า นางสุธรรมมาเป็นใครหรือถึงได้มีบุญบารมีขนาดนี้นะ ลุงบุญเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พระอินทร์มีมเหสี ๔ คน รวมทั้งนางสุธรรมมาด้วย เมื่อตอนเป็นมนุษย์ท่านองค์อินทร์ได้ทำบุญและช่วยเหลือสังคม และเพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก รวมทั้งขุดบ่อน้ำ ก่อศาลา มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านได้สร้างศาลาที่พักริมทาง

เอาไว้เพื่อให้ผู้คนผ่านไปมาได้พักหลบแดดฝน ท่านได้ร่วมกับชาวบ้านที่ท่านอาศัยนั้นคนนั้นก็บริจาคอันนี้และหลายๆ คนก็ได้ช่วยกันบริจาควัสดุที่ทำศาลา จวนจะครบหมดแล้ว พอนางสุธรรมมาได้รู้ว่าสามีทำศาลาก็อยากร่วมด้วย จึงบริจาคทรัพย์สินของตนช่วยจนสร้างเสร็จ แต่ยังขาดอยู่คือป้ายชื่อ แต่ไม่มีใครนึกเห็น...มีนางคนเดียวที่นึกได้ นางจึงให้ช่างสลักชื่อของนางลงในแผ่นไม้แล้วนำไปแขวนไว้ด้วยแรงแห่งบุญและการอธิษฐานจิตของนาง ศาลานี้เลยมีชื่อของนางสุธรรมมา แต่ก็ใช่ว่ามเหสีคนอื่นของท่านจะไม่ได้สร้างร่วมนะ ส่วนทั้ง ๔ ด้านที่เจ้าเห็นนี้ด้วยเป็นของมเหสีคนอื่นของท่านองค์อินทร์เหมือนกัน พอท่านลุงบุญพูดเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มองไปรอบๆ สวน มีดอกไม้นานาชนิดหลากหลาย หอมตลบอบอวนและสวยงามมาก ดอกไม้ที่เคยเห็นและไม่เคยเห็น บางชนิดก็มีบนพื้นโลก บางต้นก็สูงใหญ่ บางต้นก็เล็ก ข้าพเจ้าลืมบอกไปว่าดอกไม้สวรรค์นี้จะออกดอก ๑ ปี ต่อ ๑ ครั้ง เวลาเราเดินผ่านหรือเราอยากเชยชมดอกเหล่านั้นก็จะลอยลงมาอยู่ที่ฝ่ามือของเรา ถ้าเราไม่อยากเชยชมก็จะลอยขึ้นไปอยู่ที่เดิม จะไม่ร่วงลงพื้นดิน เมื่อเดินดูและเห็นว่าควรแก่เวลาแล้ว ข้าพเจ้าและลุงบุญก็ได้กราบลาท่านองค์อินทร์เพื่อจะขึ้นไปหาพ่อกับแม่ของข้าพเจ้าก่อนจะออกมา ท่านองค์อินทร์ยังย้ำกับข้าพเจ้าว่าอย่าลืมที่เราฝากไปบอกสาธุชนนะและอีกอย่างเจ้าอย่าลืมบอกเขาล่ะว่าเราตัวเขียวหรือเปล่า แล้วท่านก็หัวเราะอย่างคนอารมณ์ดี และใจดีมีเมตตาข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า พระอินทร์ตัวไม่เขียวเหมือนที่เราคิด

และพูดกัน ท่านหล่อมาก สูงสง่าเหลืองผ่องใสเหมือนคนที่ศีลจับ

ข้าพเจ้ากับลุงบุญก็ออกมาและขออนุญาตผ่านชั้นต่างๆ จนถึงพรหมชั้น ๗ ซึ่งเป็นที่อยู่ของคุณพ่อและคุณแม่ และข้าพเจ้ากับลุงบุญก็ขออนุญาตนายประตูเข้าไปยังอาศรมของท่าน ข้าพเจ้าเห็นอาศรมของพ่อและแม่ ข้าพเจ้าก้มลงกราบมองดูภายในอาศรมสวยงามมาก ท่านทั้งสองอยู่อย่างสบาย และมีความสุขมาก เมื่อข้าพเจ้าเจอคุณพ่อคุณแม่ ข้าพเจ้าร้องไห้และวิ่งเข้าไปกอดแม่ด้วยความคิดถึงเป็นที่สุด เพราะแม่เสียชีวิตมานานประมาณ ๓๐ กว่าปีแล้ว คุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้า ได้ถามข้าพเจ้าว่า ลูกมาที่นี่ได้อย่างไร ญาติพี่น้องเป็นอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าได้พูดคุยกับคุณพ่อคุณแม่พร้อมทั้งน้ำตาอยู่ระยะหนึ่งแล้ว ได้ยินเสียงของลุงบุญบอกข้าพเจ้าว่า ลูกชายเราจะกลับกันแล้วนะ พอพ่อกับแม่ได้ยินลุงบุญพูดเช่นนั้นท่านก็ได้บอกข้าพเจ้าว่าจำเอาไว้นะลูก เมื่อเจ้ากลับถึงบ้านแล้ว เจ้าจะต้องบอกญาติพี่น้องทุกคนให้ทำแต่ความดี มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ละจากสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ หันมาปฏิบัติธรรม ถือศีลให้ทาน ช่วยเหลือคนที่ไม่มีโอกาสตกทุกข์ได้ยาก เหมือนกับที่พ่อเคยทำมาตลอด ถ้าพ่อรู้ก่อนหน้าว่าการที่คนเราพอละบุญจากโลกมนุษย์แล้วมาอยู่ที่นี่นั้น ต้องรวยบุญเท่านั้นถึงจะอยู่สบาย พ่อเสียดายที่ทำบุญน้อย ถ้ารู้อย่างนี้จะทำบุญให้มาก จะถือศีลไม่ให้ขาด พ่อกับแม่ได้สอนข้าพเจ้าหลายอย่าง และข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่อีกอย่างในใจเลยถามแม่ว่า แม่ครับทำไมที่บ้านของพ่อกับแม่ถึงได้มีผู้คนมาหามากมายขนาดนี้ และแม่เอาผลไม้อะไรมาต้อนรับ

พวกเขาทำไมมันมีกลิ่นหอม และมีสีสวยสดน่ากินจังเลย แต่ทำไมแม่ไม่เอามาให้ผมมั่ง พอแม่ได้ฟังก็ตอบข้าพเจ้าว่าคนเหล่านี้พวกเขาถึงวาระการเกิดแล้วพวกเขาหมดบุญในเมืองสวรรค์ หรือไม่บางคนก็ยังมีกรรมในเมืองมนุษย์อีกมาก พอถึงวาระที่พวกเขาจะลงไปเกิดในเมืองมนุษย์ เขาเหล่านั้นก็มาลา และขอบคุณพ่อที่เคยช่วยเหลือเขามาตลอด และผลไม้นั้นเป็นผลไม้ที่กินแล้วทำให้ลืมสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นและมิอาจจำได้ว่าตนมาจากไหน แล้วแม่ก็บอกกับข้าพเจ้าว่าถ้าลูกอยากกินก็กินสิจะได้ลืมทุกอย่างเลยเมื่อไปถึงบ้าน พอข้าพเจ้าได้ยินแม่พูดอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่กล้ากินผลไม้นั้นเลย เพราะกลัวจะลืมเรื่องราวต่างๆ เมื่อพูดคุยกันพอสมควรแก่เวลา ข้าพเจ้ากับลุงบุญก็ได้ลาท่านทั้งสอง กลับลงมายังหมู่บ้านอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะไปดูนรกต่อไป และในขณะที่เดินไปเพื่อจะดูนรกนั้น ข้าพเจ้าสงสัยเป็นอย่างมากว่า ทำไมบ้านพ่อเมืองถึงได้สวยงามและใหญ่โตขนาดนั้น และมีบริวารมากมายห้อมล้อมและที่สำคัญ ทำไมผิวพรรณของทั้งสองถึงได้มีผิวพรรณผ่องใสสวยงามเช่นนั้นและใบหน้าดูอิ่มเอิบไร้ความหมองเศร้า น้ำเสียงที่เปล่งออกมาก็ดูอบอุ่นมีกังวาน แฝงไว้ด้วยความเมตตาไม่เหมือนพ่อเมืองเมื่อตอนอยู่ในโลกมนุษย์เลย ตอนท่านเป็นมนุษย์นั้นใบหน้าของท่านดูมีความกังวล และเป็นคนคิดมากเนื่องจากท่านได้ตั้งโรงเรียนสอนนักเรียน เมื่อ ๕๐ – ๖๐ ปีมาแล้ว ในสมัยนั้นผู้คนยังไม่มีที่จะเรียนมากเหมือนสมัยนี้ สมัยก่อนถ้าใครได้เรียนถือว่าสุดยอดคน ท่านได้ต่อสู้ และเอาชีวิตเป็นเดิมพันแทบ

เอาตัวไม่รอด ทำให้กังวลเรื่องต่างๆ ที่อยู่ในโรงเรียนและครอบครัวอีกมากมาย กลัวจะไม่มีเงินเดือนจ่ายให้ครูบ้าง ทั้งกังวลว่าจะหาอะไรมาให้ลูกกินบ้างสารพัดที่ท่านคิด ใบหน้าของท่านดูหมองคล้ำบางครั้งท่านต้องดื่มเหล้าเพื่อดับทุกข์ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะยังเล็กแต่ก็ดูออกว่าพ่อคิดมาก แต่ท่านไม่เคยย่อท้อเลยแม้แต่วันเดียว ถึงแม้ว่าท่านจะเลี้ยงและดูแลลูกๆ ถึง ๙ คน โดยลำพัง เพราะแม่เสียชีวิตก่อนพ่อ ตอนที่แม่ของข้าพเจ้าเสียชีวิตนั้น แม่อายุเพียง ๔๖ ปี ลูกๆ ก็ยังเล็กมาก ครอบครัวที่ขาดแม่บ้านไป หนำซ้ำข้าวปลาอาหารก็อดอยากลูกๆ ก็กำลังเรียนหนังสือพร้อมกันหลายคน ไหนจะงานที่โรงเรียนของท่านอีก ข้าพเจ้ามองดูพ่อบางครั้งเห็นพ่อนั่งหลับตาแสดงว่าคิดมากและเป็นทุกข์ใจแต่ท่านไม่เคยปริปากบ่นให้ลูกๆ เสียกำลังใจเลย ไม่ว่าจะทุกข์จะสุขพ่อจะยิ้มและต้อนรับแขกอาคันตุกะที่มาเยี่ยมเยือนและขอความช่วยเหลือในบางครั้งบางคราพ่อจะทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกๆ เสมอมาจนวาระสุดท้ายของท่าน แต่วันนี้ข้าพเจ้าได้มาพบพ่อทำไมพ่อดูเปลี่ยนไปมาก ดูพ่อมีความสุข ไม่มีความกังวลใจเหมือนเมื่อก่อนจะมีที่ไม่เคยเปลี่ยนเลยก็คือรอยยิ้มที่มุมปาก พ่อจะยิ้มอยู่ตลอด ท่านลุงบุญพอได้ยินข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น ท่านก็บอกว่า นี่แหละผลแก่การทำบุญและทานของท่านพ่อเมืองล่ะ ข้าพเจ้าก็ได้ถามท่านลุงบุญอีกว่า ท่านพ่อเมืองทำบุญด้วยอะไรหรือทำไมพ่อถึงได้สบายจังเลยไม่เดือดร้อน เอาล่ะในเมื่อลูกชายอยากรู้ลุงจะอธิบายให้ฟัง เมื่อตอนที่พ่อเมืองเป็นมนุษย์นั้น ท่านได้สร้างโรงเรียนขึ้น และ

รับเอาเด็กๆ เข้ามาเรียน บางคนก็ไม่มีเงินให้ค่าเทอม บางคนก็ไม่มีสมุดดินสอ เสื้อผ้าสารพัดปัญหา ท่านก็ออกเงินให้บ้าง บางคนท่านก็ให้เรียนฟรีบ้าง บางเดือนท่านไม่มีแม้เงินที่จะจ่ายเงินเดือนให้แก่ครูที่มาสอน ท่านต้องเจียดส่วนรายได้ในครอบครัวไปให้ครูเหล่านั้น ครูบางคนที่มาอยู่กับท่านบางคนก็เห็นใจในความมีมานะและเสียสละของท่าน ก็ไม่เอาเงินเดือนก็มี ร่วมต่อสู้กับท่านจนพากันเอาชีวิตแทบไม่รอด แต่ท่านก็พากันทำเพราะเด็กๆ อยากเรียน การให้ทานของท่านนั้นมันสูงและบริสุทธิ์ มันจึงเป็นบุญและกุศลหนุนนำให้ท่านสบาย และมีอาศรมที่ใหญ่โต และมีบริวารมากมายห้อมล้อม ลูกชายจำเอาไว้ พอพูดจบลุงบุญก็ให้ข้าพเจ้ารีบเดินใกล้จะถึงเมืองนรกแล้ว

ข้าพเจ้ากับลุงบุญพากันเดินตามทางที่จะไปเมืองนรกนั้นผิดกันกับทางที่ไปสวรรค์ลิบลับ มันน่ากลัวมากและวังเวง มีแต่ป่าและต้นไม้ใหญ่ ป่าทึบมาก พอเราเดินทางอีกไม่นานข้าพเจ้าก็มองเห็นประตูเหล็กขนาดใหญ่ ลุงบุญบอกให้ข้าพเจ้ารู้ตัวว่า เรามาถึงประตูนรกแล้วนะ ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่าทำไมประตูถึงใหญ่และสูงขนาดนี้ ลุงบุญบอกว่าประตูเมืองนรกนั้นจะแตกต่างจากเมืองสวรรค์มาก คือจะทำด้วยเหล็กขนาดใหญ่และหนักไม่รู้กี่หมื่นกิโลกรัมและสูงมาก เพราะถ้าไม่ทำให้หนักและสูงขนาดนี้แล้วสัตว์นรกทั้งหลายก็พากันหนีออกมา ทำให้โลกวุ่นวายไปตามๆ กันเลยล่ะ พอเราเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูนั้นข้าพเจ้าเห็นชายสองคนยืนอยู่คนละข้าง ชายทั้งสองนุ่งผ้าเตี่ยวสีแดง มือถือหอก

ขนาดยาว และแหลม พอชายทั้งสองมองเห็นลุงบุญ เขาก็เข้ามาทำความเคารพและถามลุงบุญว่า ท่านมีธุระอะไรหรือครับ ข้าจะมาคารวะท่านท้าวยมราช และได้พาลูกชายมาขออนุญาตดูเมืองนรกหน่อย ข้าขออนุญาตทั้งสองเข้าไปหน่อยสิ ชายทั้งสองตอบว่าเชิญท่านเทพบุญตามสบายเลย ท่านพ่อยมอยู่พอดีเลยวันนี้ (ข้าพเจ้าเพิ่งรู้ว่าลุงบุญคือเทพบุญนั่นเอง..มิน่า) พอพูดจบประตูก็เปิดออก ลุงบุญพาข้าพเจ้าเดินเข้าไปข้างใน จนถึงอาศรมแห่งหนึ่งดูเงียบมาก พอเข้าไปถึงข้าพเจ้าเห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่ ท่านมองมาที่เราสองคน แล้วท่านก็เอ่ยทักลุงบุญขึ้นว่า เอ้า...ท่านเทพบุญมีธุระอะไรหรือ ถึงได้มาที่บ้านของเรา...ลุงบุญยกมือขึ้นทำความเคารพท่าน และพาข้าพเจ้าไปหาท่าน และบอกกับข้าพเจ้า ลูกชายเข้ามากราบท่านพ่อยมราชสิ ข้าพเจ้าเข้าไปกราบและได้พูดคุยกับท่าน ท่านถามข้าพเจ้าว่าเป็นใครมาจากไหน ทำไมถึงอยากดูเมืองนรก ข้าพเจ้าก็ได้ตอบท่านไปว่า วันนี้เป็นบุญเหลือเกินที่ได้มาคารวะท่านพ่อยมราชข้าพเจ้าชื่อ นายสิทธินันท์ อุทโท เป็นครูสอนเด็กอยากดูเมืองนรกว่ามีจริงไหมและพระยายมราชมีจริงหรือเพราะได้ยินแต่ชื่อ ไม่เคยเห็นตัวจริงสักที ไม่คิดว่าจะมีจริงด้วยซ้ำ ท่านเลยถามข้าพเจ้าว่าเห็นตัวจริงแล้วเป็นอย่างไรบ้างละ น่ากลัวไหม ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่น่ากลัวเหมือนที่คนเขาพูดกันเลย ดูท่านเป็นคนใจดีมากมีอัธยาศัยดีแต่น้ำเสียงของท่านที่เปล่งออกมานั่นมันกังวาน และเย็นยะเยือกและแฝงไว้ด้วยความอบอุ่น และมีเมตตามาก ข้าพเจ้าได้พูดว่าในเมืองมนุษย์ใครๆ ก็บอกว่าพ่อยมราชนั้นดุร้าย มีเขาใส

ชุดสีแดงแต่พอข้าพเจ้ามาเห็นพ่อแล้วกลับเป็นไปคนละอย่างกัน พอท่านได้ยินข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น ท่านพ่อยมราชก็พูดขึ้นว่าลูกชายเป็นครูมิใช่หรือแล้วเวลาลูกสอนลูกศิษย์ล่ะ อยากให้ลูกศิษย์เรียนดีเรียนเก่งได้เป็นเจ้าคนนายคนทำงานที่ดีๆ ลูกชายจะดีใจไหมล่ะ พ่อก็เหมือนกัน พ่ออยากให้สัตว์นรกเหล่านี้กลับตัวกลับใจเป็นคนดีไม่ไปทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าและพวกเขาได้รับโทษนั้น ก็พ่อไม่ได้เป็นคนทำเขานะ เขาทำตัวเองทั้งนั้นเลย...ลูกชายรู้ไหมว่าเดี๋ยวนี้เมืองนรกมันล้นแล้วนะเอ้า..ไหนๆ เจ้าก็มาแล้ววันนี้ ก่อนที่เจ้าจะไปดูเมืองนรกของพ่อๆ ขอฝากให้เจ้าไปบอกพวกมนุษย์หน่อยเถอะว่าให้พากันละบาปอย่ามัวเมากิเลสตัณหา บ้าทรัพย์สมบัตินอกกายอยู่เลยให้หันมาทำบุญกันให้มากๆ จะได้ไปเกิดอยู่ในเมืองสวรรค์จะได้สบาย ถ้าทำบาปมากๆ จะได้มาเกิดกับพ่อที่เมืองนรกนี้นะไม่สบายเหมือนเมืองสวรรค์ของท่านท้าวเวสสุวัณ ท่านพูดแล้วท่านก็ยิ้มและหัวเราะเบาๆ เสียงเย็นๆ อันที่จริงท่านว่า พ่อก็มีอาศรมของพ่ออยู่ที่เมืองสวรรค์เช่นกัน แต่ท่านได้มาอยู่ที่เมืองนรกนี้นั้นเพราะเป็นหน้าที่ และอยากจะช่วยเหลือมนุษย์ ให้พ้นจากความทุกข์ความมัวเมาในการทำบาป ที่ไม่สิ้นสุดตลอดทั้งอบายมุขทั้งหลาย

ลุงบุญได้กล่าวกับข้าพเจ้าเราขออนุญาตพ่อยมราชไปดูเมืองนรกกันเถอะ เราพากันเดินออกมาจากอาศรมของท่านท้าวยมราช ในขณะที่ลุงบุญพาข้าพเจ้าเดินไปนั้นท่านได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่านรกนั้นแบ่งออกเป็นขุม แต่ละขุมกว้างขวางมากและจะทำโทษไม่เหมือนกัน ข้าพเจ้าได้ถามลุงบุญว่านรกมีกี่ขุมและทำไมต้องทำโทษ

นรก

ไม่เหมือนกัน ท่านลุงบุญตอบข้าพเจ้าว่าที่ทำโทษไม่เหมือนกันนั้น เพราะต่างคนต่างทำบาปไม่เหมือนกันเช่น วันนี้ลุงจะพาลูกชายไปดูสัตว์นรกที่ทำผิดศีล ๕ ข้อ ว่ามันหนักหนาสาหัสขนาดไหน นรกนี้แบ่งออกเป็นขุมใหญ่ ๔ ขุม แต่ละขุมได้แบ่งแยกออกไปอีก เป็นขุมเล็กๆ รวมแล้วมีประมาณ ๔๐๐ กว่าเกือบ ๕๐๐ ขุม มีดังนี้

มหานรก	ประมาณ	๘	ขุม
นรกรอง	ประมาณ	๑๒๘	กว่าขุม
ยมโลก	ประมาณ	๓๒๐	กว่าขุม
นรกอเวจี	ประมาณ	๑	ขุม

ข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้นก็งงๆ อยู่ ทำไมขุมนรกมีเยอะจัง และแล้วข้าพเจ้ากับลุงบุญก็มาหยุดที่สระน้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งมีผู้คนมากมายไม่รู้ว่าวิ่งมาจากไหน พอเขาเหล่านั้นวิ่งมาถึงริมสระน้ำก็พากันดีใจกระโดดลงไปอาบดื่มกันอย่างสบาย พอกินกันจนอิ่มแล้วก็พากันขึ้นมานอนอยู่ริมสระที่มีร่มไม้เย็นสบาย แต่พอไม่นานจู่ๆ ก็พากันทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด และร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส ท้องก็ใหญ่ ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และแตกออกมามีแต่ดิน หิน ทราย แกลบบ้าง เหล็กบ้าง ไม้บ้าง ฯลฯ บางตัวที่ท้องไม่แตก ผู้คุมก็เอาเลื่อยมาเลื่อยออกและมีเหล็กแทงทะลุออกมา สร้างความทุกข์ทรมานให้สัตว์นรกเหล่านั้นเหลือเกิน พอทนไม่ได้ก็พากันตายไป พอตายไป...เหล่าผู้คุ้มก็เอาน้ำทิพย์มารด ต่างก็พากันฟื้นขึ้นมาอีกและรับกรรมแบบนั้นไม่รู้จบสิ้น กี่เดือน กี่ปี กี่ชาติ สุดแสนที่จะเวทนายิ่งนัก ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ถามลุงบุญ

ว่าเขาเหล่านั้นมีวิบากกรรมทำผิดอะไรหรือ ลุงบุญท่านได้ตอบข้าพเจ้าว่า เมื่อตอนที่เขาเป็นมนุษย์เขาเหล่านั้น เป็นคนชั้นผู้ใหญ่เจ้านายใหญ่โต มีอำนาจเป็นผู้บริหารแต่ได้โกงบ้านเมืองหลอกลวงผู้อื่น เพื่อความสุขสบายของตัวเอง พอตายไปแล้วก็มารับกรรมอยู่ในขุมนี้ บางคนก็เป็นพ่อค้าข้าว พ่อค้าพืชผลต่างๆ ได้โกงเอาจากชาวไร่ชาวนาชาวสวน พอตายไปก็ต้องมารับกรรมกินแต่แกลบและดินตลอด ทั้งแบกก้อนดินอย่างหนัก เป็นอย่างนี้ไม่รู้กี่ภพกี่ชาติในเมืองนรก ก่อนที่ข้าพเจ้าจะดูขุมอื่น ข้าพเจ้าก็ได้ไปเจอคนที่ข้าพเจ้ารู้จักที่เขาทรมานอยู่ในขุมนี้ เขาเป็นพ่อค้าข้าวตอนเป็นมนุษย์เขาคดโกงข้าวชาวนามากมาย ร้องขอให้ข้าพเจ้าช่วยแต่ข้าพเจ้าไม่รู้จะช่วยอย่างไร ได้แต่ภาวนาให้เขาหลุดพ้นที่เขาถูกทรมาน

ข้าพเจ้ากับลุงบุญได้มาหยุดอยู่อีกขุมหนึ่ง นรกขุมนี้มีสัตว์นรกมากมาย ไม่ได้สวมเสื้อผ้า เต็มอยู่ในกระทะที่มีไฟร้อนมาก ข้าพเจ้านึกว่าเป็นหุบเขา แต่ที่ไหนได้เป็นกระทะที่กว้างใหญ่มาก ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่ากระทะนี้ใหญ่ขนาดไหน ลุงบุญตอบว่าถ้าเปรียบบนพื้นโลกก็ประมาณ ๒๐ กิโลเมตร ความกว้างบรรจุสัตว์นรกได้หลายล้านตัว ความร้อนที่ประมาณไม่ได้ สัตว์นรกพากันร้องครวญครางที่ได้รับความเจ็บปวด ถ้าตัวไหนคนใดคิดที่จะโดดออกมาจากกระทะ ผู้คุมก็จะเอาหอกแหลมทิ่มแทงจนเลือดสาดกระเซ็นเต็มร่างกายตายไป แต่ที่น่าแปลกใจก็มีสัตว์นรกบางตัวทำไมไม่รู้สึกร้อนเลยนั่งนิ่งไม่ไหวติง ข้าพเจ้าเลยถามลุงบุญว่าแล้วคนที่นั่งนิ่งอยู่นั้นทำไมเขาถึงไม่รู้สึกร้อนเลย ลุงบุญตอบว่า

เพราะเขามีญาติในเมืองมนุษย์กำลังทำบุญและกรวดน้ำมาให้นะสิ ในขณะที่เขาตกนรกและลงมาทรมานที่กระทะทองแดงอยู่นั้นเขาได้รับผลกุศลจึงทำให้เขาเย็นไม่รู้สึกร้อนเลยแต่พอเวลาผ่านพ้นไปไม่นานเขาก็รับผลกรรมทุกข์ทรมานเหมือนเดิม แล้วเขาเหล่านี้มีวิบากกรรมทำผิดอะไร ถึงได้รับกรรมอยู่ตรงนี้ ดูซิบางตัวก็โดนผู้คุมกรอกน้ำทองแดงเข้าไปในปาก ร้อนจนไหลทะลุทะลวงท้องไส้ขาดเป็นผุยผงหมดแรงล้มตาย บางตัวก็โดนไฟเผาจนมอดไหม้แล้วก็ตายอีก ทำไมมันทรมานขนาดนี้ล่ะท่านลุงบุญ นี่ล่ะผลของการทำบาปของแต่ละคน ตอนที่เป็นมนุษย์นั้นทำไปโดยไม่คิดหน้าคิดหลังก่อน จึงต้องทรมานอย่างนี้ สัตว์นรกเหล่านั้นตอนเป็นมนุษย์เขาเหล่านั้น ด่าทอคนอื่นและกล่าวร้ายใส่ความคนอื่น พูดจานินทาโกหกพกลม จนคนอื่นต้องเดือดร้อนเพราะการกระทำของสัตว์นรกเหล่านี้ ไปเราไปดูอีกแดนซิว่ามันน่ากลัวเหมือนแดนนี้ไหม

แล้วเราก็มาหยุดอยู่ใกล้กับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คล้ายต้นมะม่วงบ้านเราแต่ไม่ใช่เพราะต้นใหญ่สูงมากและออกลูกเต็มต้นดกมาก อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงวิ่งของสัตว์เป็นฝูงเหมือนฝูงวัวควายบ้านเราแต่ไม่ใช่มันเป็นฝูงสัตว์นรกต่างหากวิ่งหนีตายกันมามากมาย พอเห็นต้นไม้ที่มีลูกดกขนาดนั้น ก็พากันเข้าไปใต้ร่มเงาไม้เพื่อปีนขึ้นไปเก็บกิน แต่พอสัตว์นรกเหล่านั้น เข้าไปแย่งกันกินใต้ต้นไม้นั้น ลูกมะม่วงที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็พากันร่วงลงมาใส่ตัวสัตว์นรกเหล่านั้น ได้กลายเป็นหอก เป็นลูกตุ้มหนามแหลมและเป็นเหล็กแหลมเหมือนลูกดอกทิ่มแทงตามร่างกายของเขาเหล่านั้น

สร้างความเจ็บปวดทรมาน ล้มตายระเนระนาดเกลื่อนกราด เลือดแดงฉานน่าสะพรึงกลัวเป็นยิ่งนัก ข้าพเจ้าได้ถามลุงบุญว่าเขาเหล่านั้นทำบาปอะไรหรือ ท่านได้ตอบว่า ตอนเขาเป็นมนุษย์เขาเหล่านั้นได้ไปล่าสัตว์ และคอยดักยิงสัตว์ตามต้นไม้ ตามป่าดง พอตายก็ได้มารับกรรมตรงนี้...ไปดูอีกแดนหนึ่งแดนนี้น่ากลัวมากเหมือนกัน ลุงบุญบอกว่าแดนนี้เรียกว่าภูเขาไฟกระทบกัน เอาไว้ทรมานสัตว์นรกที่ทำบาปโดยการจับสัตว์มาทรมาน ให้ชนกันหรือไม่ก็ฆ่าสัตว์ เช่น วัว ควาย หมู หมา เป็ด ไก่ และสัตว์อื่นๆ อย่างทรมานก็จะต้องมารับกรรมอยู่ขุมนี้ เวลาสัตว์นรกวิ่งผ่านภูเขาลูกนี้ ภูเขาก็จะเลื่อนเข้าหากันกระทบกันเสียงดังสนั่นหวั่นไหว บดร่างกายของสัตว์นรกให้แหลกเหลวเป็นผง ในพริบตาอย่างทรมานจะเป็นอยู่แบบนี้วันแล้ววันเล่า จนกว่าสัตว์นรกเหล่านี้จะหมดกรรมที่กระทำในขุมนี้ แล้วจะไปใช้กรรมในขุมต่อไปอีกถ้ากรรมนั้นยังไม่หมด แต่อาจจะเบาลงหรือไม่ก็หนักกว่าเดิมแล้วแต่กรรมที่ตัวเองทำไว้ พอพูดจบลุงบุญก็พาข้าพเจ้ามาดูอีกขุมหนึ่งที่นี้ก็โหดร้ายน่ากลัวไม่แพ้กับขุมอื่นๆ ที่ได้มาดูแล้วผู้คุมกำลังใช้เลื่อยตัดท้องของผีนรกอยู่ มันร้องด้วยความเจ็บปวดและทรมานมีทั้งเลือดแดงฉานและไส้ไหลออกมาอย่างสยดสยองและพวกที่ยังไม่ถูกกวาดต้อนให้ลงไปในกระทะทองแดงที่มีไฟลุกท่วมกระทะอยู่ พวกมันพากันร้องไหยหวนน่าเวทนายิ่งนักทั้งหญิงและชาย บางตัวผู้คุมก็ตักเอาน้ำหลอมทองแดงในกระทะมากรอกเข้าที่ปาก มันร้อนจนน้ำที่กรอกเข้าไปในปากนั้นทะลุทะลวงท้องไส้

ออกมา สร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมากให้กับสัตว์นรกเหล่านั้น ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่า พวกสัตว์นรกนี้เขาทำกรรมอันใดหรือ ลุงบุญตอบข้าพเจ้าว่า สัตว์นรกพวกนี้ตอนอยู่เมืองมนุษย์นั้นสร้างกรรมโดยการดื่มสุรา ยาบ้า ยาฝิ่น เฮโรอีน ฯลฯ เมาไม่เป็นอันทำมาหากินพอเมาแล้ว ก็อาละวาดทุบตีผู้อื่น บางคนก็ด่าทอพ่อแม่และทำร้ายลูกเมีย เป็นนักเลงโตไม่เกรงกลัวใคร ทำความเดือดร้อนรำคาญใจผู้อื่น พอตายจากเมืองมนุษย์ ก็มารับกรรมในขุมนี้ และเขาจะชดใช้กรรมอยู่ในแดนนี้นานแค่ไหนหรือ ข้าพเจ้าถามลุงบุญ... ก็แล้วแต่บุญกรรมที่เขากระทำเอาไว้ ไปเราไปดูที่อื่นอีก เดี๋ยวจะหมดเวลาก่อนลุงบุญเตือน

ข้าพเจ้ากับลุงบุญมาหยุดอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ และเสาใหญ่สูงหลายต้น ตั้งเรียงกันเต็มพื้นที่กว้างใหญ่ ดูแล้วมันก็เป็นเสาธรรมดาไม่มีอะไรน่ากลัวเลย แต่พอยืนดูอยู่พักหนึ่ง ผู้คุมก็ต้อนสัตว์นรกมา พวกมันพากันวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เพราะความกลัว ข้าพเจ้าเลยถามลุงบุญว่า พวกเขากลัวอะไรหรือได้วิ่งหน้าตาตื่นตาตั้งอย่างนั้น ลุงบุญพูดว่าเดี๋ยวเจ้าก็รู้ พอลุงบุญพูดจบ พวกเขาก็วิ่งมาตรงหน้าของข้าพเจ้า และลุงบุญยืนอยู่พอดี พอมาถึงต้นไม้ใหญ่หรือต้นเสาที่ข้าพเจ้าเห็นอยู่ตรงหน้า สัตว์นรกเหล่านั้นก็พากันปีนขึ้นไปเพราะกลัวหมาดำใหญ่ที่วิ่งไล่มาจะกัดเอา ข้าพเจ้าจึงร้องออกมาว่า อ๋อ...เขากลัวหมาจะกัดนั้นเองแต่มันก็น่ากลัวอยู่หรอก เพราะเขี้ยวของหมาตัวนั้นมันแหลมและยาวมาก และมันก็ตัวใหญ่เท่าควายบ้านเราดีๆ นี่เอง พอสัตว์นรกเหล่านั้นมาถึงต้นไม้ ถ้าตัว

ไหนไม่ปีนขึ้นไปไม่เร็วหมาก็จะกัด หรือไม่ผู้คุมก็เอาหอกแหลมแทง แต่พอขึ้นไปถึงกลางต้นไม้เหล็กหนามแหลมนั้น จะแทงเนื้อตัวของสัตว์นรกเหล่านั้น เลือดไหลพุ่งแดงฉานกลิ่นคาวตลบไปหมด สาดกระเซ็นออกมาสร้างความเจ็บปวดทรมานให้พวกเขาอย่างมาก ตัวไหนตกลงมาก็ถูกหมากัดกิน ถ้าตัวไหนปีนขึ้นไปถึงยอดต้นไม้ก็ถูกกาตัวใหญ่มีจะงอยปากแหลมคม สับจิกท้องดึงไส้ออกมารุมกินเหมือนอีแร้งทุ้งซากสัตว์ สัตว์นรกบ้างตัวทนไม่ไหวก็ตกลงข้างล่างพวกหมาก็รุมทึ้งกัดกินเนื้อและตายไป พอตายไปผู้คุมก็สาดด้วยน้ำทิพย์ แล้วก็พากันฟื้นคืนมารับกรรมอย่างนี้อีกต่อไป ไม่รู้อีกกี่วันกี่เดือน กี่ปี เป็นอย่างนี้จนกว่าจะหมดกรรม พอข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้ากลัวจนจับจิตพูดอะไรไม่ออก เดินขาสั่นเดินแทบไม่ไหว และคิดคนเดียวว่าอะไรมันจะโหดร้ายและน่ากลัวว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ลุงบุญหันมาถามข้าพเจ้าว่า เป็นอย่างไรน่ากลัวไหม ข้าพเจ้าตอบว่าไม่มีอะไรน่ากลัวกว่านี้อีกแล้ว ทำไมมันถึงได้โหดร้ายขนาดนี้ ลุงบุญพูดว่าตอนที่เขาเป็นมนุษย์นั้นสิ่งที่เขาทำไว้มันโหดร้ายกว่านี้เยอะ แค่นี้มันยังไม่สมกับสิ่งที่พวกเขาได้ทำไว้หรอกลูกชาย พวกเขาทำกรรมอะไรไว้หรือถึงมาชดใช้กรรมที่ทรมานขนาดนี้ นั้นไม่ใช่เฉพาะมนุษย์ชาย – หญิงเท่านั้น ยังมีทั้งพระและแม่ชีด้วย ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่านึกว่าพระจะยกเว้น พอข้าพเจ้าพูดจบลุงบุญก็หัวเราะออกมาแล้วพูดว่า กฎแห่งกรรมนะลูกมันไม่เลือกว่าหญิงหรือชาย พระหรือใครทั้งนั้น ถ้าใครทำคนนั้นรับ คนที่จะมารับกรรมแดนนี้นั้น คือคนที่ทำบาปผิดศีลข้อ ๓ กาเมฯ ผู้ลักลอบเข้าหากัน

มีผัวมีเมียอยู่แล้วก็ไม่เว้นยังอยากหาคนใหม่ไปเรื่อยๆ พระก็เล่นชู้กับสีกา พากันทำผิดโดยไม่อายต่อเวรกรรมที่จะตามมา พอตายก็มารับกรรมอยู่ตรงนี้ ที่ลูกชายพูดมันโหดร้ายนั่นยังไม่สาสมกับสิ่งที่พวกเขาทำกันไว้หรอก บางคนตอนเป็นมนุษย์นั้น รู้อยู่ว่าเขามีเมียแล้ว ก็ยังไม่วายจะแย่งมาครอบครองเป็นของตัวเอง ส่วนผู้ชายนั้นร้ายไม่แพ้กัน ทั้งโกหกภรรยาสารพัดที่จะไปหาเมียน้อยจนทำให้ภรรยาต้องทุกข์ระทมและตรอมใจตายด้วยความทรมานใจ หรือไม่ก็พ่อ – แม่ ญาติพี่น้องก็พลอยทุกข์ใจและอับอายไปด้วย บางคนพ่อ – แม่พูดมากก็ด่าทอทุบตี จนได้รับความเจ็บปวด หรือตายไปด้วยความตรอมใจในการกระทำของลูกตัวเองก็มี ลูกชายลองคิดว่ามันสาสมไหมกับการที่เขาได้รับโทษอันนี้ ไม่ว่าโทษแดนไหนๆ มันก็ไม่สาสมกับการกระทำกรรมของเหล่ามนุษย์ผู้ไม่มีจิตอันฝักใฝ่ในคุณธรรมหรอกลูกชาย เมื่อเจ้าเห็นแล้วรู้แล้ว พ่อก็ขอให้เจ้ากลับตัวกลับใจหันมาปฏิบัติตัวใหม่ซะจะได้ไม่สายเกินไป ข้าพเจ้ารับคำท่านลุงบุญว่า ขอรับท่านลูกจะกลับไปบอกชาวโลกและเหล่ามนุษย์ชาย – หญิงทั้งหลายให้หันหน้ากลับตัวกลับใจใหม่ เมื่อพูดจบ ลุงบุญก็บอกข้าพเจ้าว่า ไปเราไปดูให้ทั่วแล้วจะได้กลับกันสักที เรามานานแล้วนะ

เราได้เดินมาหยุดยืนอยู่อีกแดนหนึ่ง ซึ่งไม่ไกลจากแดนต้นงิ้วเท่าไรนัก ลุงบุญบอกข้าพเจ้าว่า ยังมีอีกเยอะที่เราไม่ได้ไปดูๆ เป็นเดือนก็ไม่ทั่วหรอกลูกชาย วิธีการทรมานสัตว์นรกและ

ลงโทษทั้งตัดมือ แขน ขา ฯลฯ สารพัดของการลงโทษแล้วแต่บาปหรือกรรมที่สัตว์เหล่านั้นก่อขึ้น เช่น ถ้าใครไปลักทรัพย์ หรือไม่ก็ฆ่าเจ้าทรัพย์ทั้งก่อการโจรกรรมเผาบ้านเรือนผู้ตายอะไรทำนองนี้ พอหมดบุญลงมาเกิดที่เมืองนรกก็จะถูกผู้คุมนำตัวไปทรมานอย่างโหดร้าย ไฟที่ตัวเองเผาบ้านเรือนผู้คนให้ตายอย่างทรมานนั้นก็จะย้อนมาเผาตัวเองร้อยเท่าพันเท่าหรือประมาณไม่ได้ พอข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเช่นนั้นก็ถามลุงบุญต่อไปอีกว่า สัตว์นรกเหล่านี้หนีกันหรือเปล่าครับลุงบุญเพราะมันทรมานเหลือเกิน ลุงบุญตอบข้าพเจ้าว่าก็มีบ้าง บางตัวก็ไปไม่รอด บางตัวก็ไปได้หลายวันก็ตามทัน ลุงบุญครับผมไม่เข้าใจที่ว่าตามทัน คำว่าตามทันนี้เป็นคนแล้วหรือว่ายังเป็นผีอยู่ ท่านลุงบุญก็เลยอธิบายให้ฟังว่าการตามสัตว์นรกที่หนีออกจากเมืองนรกนั้น ที่ว่าตามทันนี้คือเช่นว่าเด็กที่เพิ่งเกิดได้ไม่กี่อึดใจก็ตาย ขณะยังเป็นซากอยู่นั้นแสดงว่าหนีมาเกิดโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือบางคนเป็นหนุ่มแล้วก็มีมันหลายลักษณะ ข้าลืมบอกเวลาให้ลูกชายรู้เวลาที่เมืองนรกกับเวลาที่เมืองมนุษย์นั้นมันต่างกัน ถ้าหลายวันในเมืองนรกเท่ากับหลายปีในเมืองมนุษย์ ไปรีบไปดูทางโน้นดีกว่าแล้วจะได้กลับกัน

พอมาถึงตรงหน้าหลุมที่จะไปดูนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องโหยหวนของสัตว์นรกเหล่านั้นและมีทั้งเสียงวิงวอน ขอความเห็นใจขอความเมตตาจากผู้คุมสารพัดที่จะได้ยิน ข้าพเจ้าถามลุงบุญว่า แดนนี้เขาเรียกว่าแดนอะไรหรือครับ ลุงบุญท่านตอบข้าพเจ้าว่า แดนนรกอเวจี หรือ โลกันตนรก หรือนรกโลกันตร์ เอาไว้ทรมานสัตว์นรก

ที่ฆ่าพ่อ - แม่ พระสงฆ์ แม่ชี ผู้มีพระคุณหรือผู้ถือศีล และผู้ที่ชอบลักขโมยตัดเศียรพระพุทธรูปในวัดวิหารทั่วไป ที่นี้โหดเหี้ยมอำมหิตมากที่สุดกว่าขุมอื่นๆ ในเมืองนรกแห่งนี้ ลูกชายจะเข้าไปดูอีกไหมพอข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเช่นนั้นก็เกิดอาการคล้ายจะเป็นลมมือเท้าเย็นสั่น เหงื่อไหลท่วมตัวด้วยความกลัว และเวทนายิ่งนัก ข้าพเจ้าเลยบอกลุงบุญว่าท่านลุงบุญกระผมไม่อยากดูอีกแล้วครับอยากกลับบ้านไปหาลูกเมียญาติพี่น้อง ท่านลุงบุญมองข้าพเจ้าแล้วหัวเราะ และว่า...เอ้ายังไม่ทันไรอยากกลับบ้านซะแล้วหรือ...ไปกลับก็กลับ...ไม่ใช่ญาติพี่น้องพากันร้องไห้ไม่หยุดหย่อนแล้วหรือ ไปเราไปกราบลาท่านพ่อยมราชกันซะก่อน แล้วข้าพเจ้ากับลุงบุญก็พากันกราบท่านพ่อยมราช ก่อนจะออกมาท่านพ่อยมราชยังได้กำชับกับข้าพเจ้าอีกว่า เมื่อลูกชายมาเห็นแล้วก็อย่าลืมจำให้ดี และกลับไปบอกกับเหล่ามนุษย์ทั้งหลายให้ทำตัวเป็นคนดี ทำความดีอย่าก่อกรรมทำบาปมากนัก นรกล้นแล้วนะไปเจ้ากลับไปก็ขอให้ลูกชายโชคดี ถ้ามีโอกาสก็มาเยี่ยมพ่ออีกนะข้าพเจ้าก้มลงกราบอีก แล้วกล่าวว่า...ขอรับท่าน ข้าพเจ้ารับคำท่านแล้ว ก็พากันกลับออกมาพร้อมกับลุงบุญ พอเราเดินออกมาพ้นประตู เสียงประตูบานใหญ่ปิดลงเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเหมือนฟ้าร้อง ข้าพเจ้าหันกลับไปมองอีกก็ไม่เห็นอะไร นอกจากต้นไม้ใหญ่หนาทึบเต็มไปหมด และอีกอึดใจลุงบุญก็พาข้าพเจ้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าเตียงคนไข้ห้องไอซียูของโรงพยาบาล ข้าพเจ้ามองเห็นตัวเองนอนหลับสนิทอยู่ ก็แปลกใจว่าตัวเองทำไมมีสองคน

ลุงบุญบอกว่านั้นคือร่างนี่คือจิตวิญญาณ ข้าพเจ้าถามว่าอันไหนตัวจริงตัวปลอม ท่านบอกว่าจิตอาศัยร่าง ถ้าจิตไม่กลับเข้าร่างร่างก็จะผุพัง ร่างกายนั้นมันไม่เที่ยงแท้แน่นอน จิตสิคือตัวจริงร่างนั้นเป็นแค่สังขาร ไปรีบเข้าไปในร่างของเจ้าได้แล้วหรือว่าจะไม่กลับเข้าร่าง ลุงบุญพูดหยอกข้าพเจ้า พอข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้นก็บอกลุงบุญว่าพร้อมจะเข้าร่างแล้วครับท่าน ลุงบุญก็ผลักข้าพเจ้าเข้าร่างและต่อมาข้าพเจ้าก็ค่อยๆ ลืมตาและรู้สึกตัวขึ้นมา เห็นญาติพี่น้องห้อมล้อมกันอยู่หลายคน พวกเขาต่างพากันดีใจ ข้าพเจ้าได้พักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลหลายวัน

เมื่อร่างกายแข็งแรง หมอก็ให้กลับบ้านและหลายวันต่อมาข้าพเจ้าได้ตัดสินใจเล่าเรื่องนี้ให้ญาติพี่น้องฟัง พวกญาติๆ พากันว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าและอยากจะพาข้าพเจ้าไปรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิต ถ้ายังพูดเรื่องไร้สาระอีกเขาบอกข้าพเจ้าแบบนั้นข้าพเจ้าตัดสินใจไม่พูดอะไรอีกเกี่ยวกับ นรก – สวรรค์ เป็นเวลาปีกว่าๆ แต่ก็ได้ปฏิบัติธรรมและถือศีล หยุดการกระทำบาปทุกอย่างโดยตลอด ถึงบางคนหรือญาติบ้านใกล้เรือนเคียงเพื่อนร่วมงานสงสัยว่า เอ หมู่นี้ ทำไมมันจึงทำบุญหนักกว่าปกติที่เคยทำ บางคนเขาก็ว่านั้นแหละมันเป็นบ้า “ธรรมแตก” ภาษาชาวบ้านเขาว่ากันแบบนี้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้โกรธเคืองพวกเขาเลย จนอยู่มาไม่นานวันหนึ่งข้าพเจ้ามีโอกาสไปทำบุญนมัสการที่วัด พระอาจารย์ศักดิ์ดา ธัมมรโต ท่านเป็นอุปัชฌาย์ของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องนี้ให้ท่านฟังกับเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ท่านเป็นพระนักปฏิบัติ ท่านเลยพูดว่าบาปบุญมีจริงนะและในโอกาสต่อมาข้าพเจ้าได้ไปนมัสการขอขมาครูบาอาจารย์ ในวันบูรพาจารย์ที่วัดป่าสุทธาวาสของหลวงปู่มั่น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ท่านอาจารย์ศักดิ์ดาพร้อมทั้งเจ้าอาวาสวัด ได้ให้ข้าพเจ้าไปบรรยายเรื่อง นรก – สวรรค์ครั้งแรกให้สาธุชนที่ได้มาทำบุญวันนั้นฟัง ท่านทั้งหลายที่ได้ฟังข้าพเจ้าบรรยาย แล้วก็มีคำถามความสงสัยมากมาย ข้าพเจ้าก็ตอบในเรื่องที่รู้เท่านั้น นอกเหนือจากนี้ไปข้าพเจ้ามิอาจรู้มากกว่านี้ได้ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องนี้ขึ้นมานั้น ไม่ได้หมายความว่าจะให้ทุกคนเชื่อ การที่คนเราจะเชื่ออะไรนั้น เราก็ต้องพิจารณาดูก่อนว่าจริงเท็จแท้แค่ไหน แต่ข้าพเจ้าขอรับรองว่า บาป บุญ กรรมดีกรรมชั่วมีจริงและที่สำคัญ นรก – สวรรค์มีตา

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้า ขออันเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั่วสากลโลกจงดลบันดาลให้ท่านทั้งหลาย ที่ได้อ่านได้ฟังเรื่องที่ข้าพเจ้าได้บรรยายในวันนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายจงมีแต่ความสุข ความเจริญพรใดอันประเสริฐ พรใดอันล้ำเลิศ ขอจงบังเกิดกับสาธุชนทุกๆท่าน ขอให้ตั้งตัว ตั้งใจ ตั้งสติ ตั้งหวัง ตั้งมั่น ตั้งอยู่ในหลักธรรมตั้งอยู่ในคุณงามความดีแล้วชีวิตจะมีแต่ความสุขความเจริญและปลอดภัย ตลอดไปชั่วกาลนานเทอญ

ขออนุโมทนาสาธุ

ครูสิทธินันท์ อุทโท

วิธีการทำบุญ

ท้ายเล่ม ขอฝากวิธีการทำบุญและการลงมาเกิดของมนุษย์ที่ข้าพเจ้าได้ฟังจากลุงบุญมาเพื่อบอกบุญญาติธรรมทุกท่าน

๑. วิธีกรวดน้ำหลังจากพระให้พรแล้ว

เมื่อพระให้พรเสร็จ เราทุกคนก็เอาน้ำที่อยู่ในภาชนะไปเท แต่เราทุกคนมองข้ามไปว่าการที่เอาน้ำไปเทนั้น ก็สำคัญเหมือนกัน บางคนเทลงดินเลย นั่นเป็นวิธีการกรวดน้ำแบบผิดๆ ที่สำคัญคือพอพระให้พรเสร็จ เราก็เอาน้ำไปเทใส่ต้นไม้ใหญ่และก่อนจะเทต้องหาใบไม้หรือใบตองมารองก่อนแล้วจึงบอกกล่าวแม่ธรณี เพื่อฝากส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ญาติและพี่น้องตามที่ปรารถนา

๒. การตักบาตรที่ถูกวิธี

คือเวลาใส่บาตรควรอยู่ในความสำรวมและตั้งจิตอธิษฐานให้ดี ไม่ควรว่าร้ายหรือนินทาคนอื่น เพราะจะได้รับส่วนบุญกุศลไม่สมบูรณ์

๓. การทำบุญขึ้นบ้านใหม่หรือทำบุญให้กับพ่อแม่ที่ล่วงลับไปแล้ว

การทำบุญขึ้นบ้านใหม่ คนเราส่วนมากก็จะทำกันแบบหรูหราและที่ขาดไม่ได้ก็คือ ต้องฆ่าวัว ควายและจะต้องมีเหล้ายามาต้อนรับแขก แต่ลืมนึกไปว่าการที่เราขึ้นบ้านใหม่นั้นต้องการทำ

ทำบุญจริงๆ ไม่ควรฆ่าสัตว์หรือเลี้ยงเหล้า เพราะภูมิเทวดาและผีบ้านผีเรือนที่ท่านรักษาอยู่ท่านไม่ชอบ อาจทำให้เกิดสิ่งไม่ดีในอนาคต บ้างก็ต้องโยกย้ายหรือไม่ก็อยู่ไม่นาน บ้างก็เจ็บป่วย ที่ถูกต้องก็คือเลี้ยงพระแบบธรรมดา และตั้งศาลพระภูมิให้เทวดาที่ท่านรักษาบ้านก็เพียงพอแล้ว

๔. การทำบุญให้พ่อ – แม่ ที่ล่วงลับไปแล้ว

ไม่ควรฆ่าสัตว์เพราะบุญที่เราทำให้ท่านนั้น จะต้องแบ่งให้สัตว์ที่เราฆ่าเขาด้วยถ้าเราอยากได้บุญเต็ม ควรฉลาดอยู่ฉลาดกิน (หาที่เขาทำสำเร็จแล้ว) พ่อแม่ก็จะได้ไม่รับกรรมหนัก

๕. การทำบุญบวช

พ่อแม่ถ้าจะบวชลูกชาย ไม่ควรจะฆ่าสัตว์หรือมีเหล้า เพราะผลบุญบวชนั้นจะไม่ได้รับเต็มที่ ที่ดีที่สุดควรทำแบบประเพณี ไทยจริงๆ

๖. การทำบุญในขณะที่เรามีเรื่องเดือดร้อน

มีเรื่องราวในขั้นขึ้นโรงขึ้นศาลร้ายแรง เราควรไปทำบุญที่วัดหรือตักบาตรด้วยผลไม้เย็น เรื่องราวที่เกิดจากร้ายก็จะเย็นลง ผลไม้เย็นในที่นี้ไม่ใช่ใส่ตู้เย็น แต่เป็นประเภทของผลไม้ เช่น แตงโม แตงไทย แตงกวา (ประเภทแตงต่างๆ) สาลี่ กล้วย ส้ม แอปเปิ้ล มะพร้าวน้ำหอม มะละกอ ชมพู่ ฝรั่ง มังคุด แก้วมังกร

และสุดท้าย ที่สำคัญข้าพเจ้าขอฝากการขอขมาแม่การเกิดหรือแม่ประสูติที่ท่านส่งเรามาเกิด ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอทำ

ความเข้าใจนิดหนึ่งว่าแม่การเกิดคืออะไร ทำไมต้องไปขอขมาด้วย ตอนที่ข้าพเจ้าไปเจอกับลุงบุญท่านได้บอกข้าพเจ้ามาและฝากให้เราทุกคนที่รู้สำนึกบุญคุณที่ท่านได้ส่งเรามาเกิดกับแม่คนปัจจุบันในเมืองมนุษย์ ก่อนที่เราจะลงมาเกิดเราจะต้องผ่านแม่การเกิดทุกคน เราทุกคนจะต้องไปกราบขออนุญาต และให้คำสัตย์ปฏิญาณกับแม่ซะก่อน แต่เมื่อเราลงมาเกิดแล้วเราทุกคนก็ลืมเพราะเราได้กินผลไม้ลืมและจำสิ่งที่เคยให้คำสัตย์ปฏิญาณกับแม่ไว้ไม่ได้ เลยทำผิดบ้างในเรื่องที่อยู่เมืองมนุษย์ หนักบ้างเบาบ้าง ฉะนั้นเมื่อเรารู้และสำนึกแล้วก็ควรจะไปขอขมาท่าน ในชีวิตนี้ทำหนึ่งครั้งก็ยังดี การขอขมาแม่นั้น จะทำเฉพาะในวันขึ้น ๑๕ ค่ำของทุกเดือน ในภาคอีสาน คือ ที่วัดพระธาตุพนมในเวลา ๑๕.๐๐ น. เป็นต้นไป

สิ่งที่ควรนำไปขอขมาแม่การเกิด คือ

๑. แต่งกายด้วยชุดขาว

๒. ขัน ๕ (ดอกไม้ ๕ คู่ หรือ ๑๐ ดอก ขาวหรือเหลือง เทียน ๕ คู่ หรือ ๑๐ เล่ม หรือ ขันบายศรีเล็ก)

๓. พวงมาลัย ๔ พวง

๔. ธูปเทียน ๓๖ ดอก เทียนเล่มบาท ๑๐ เล่ม

๕. เทียนรอบหัวชูคึง ๑ คู่

๑. ขอขมากรรมและขมาแม่การเกิด

โยโทโส โมหะจิตเตนะ พุทธะสะมิง ธัมมะสะมิง สังฆะสะมิง ปาปักกะโต ขะมะถะเม ภันเต

ข้าแต่พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า เทพเจ้าทั้งหลายในสากลจักรวาล ตั้งแต่เทวโลก จนถึงพรหมโลก เทวดาทุกหมู่เหล่า พระภูมิเจ้าที่ ปู่เจ้าฤาษีทั้งหลาย นาคีนาคาทั้งหลาย รุกขเทวดา ภูมิเทวดา อากาศเทวดา พระแม่ธรณี พระแม่คงคา พระแม่โพสพ คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทั้งหลาย และญาติทั้งหลาย ดวงวิญญาณทั้งหลาย ที่อยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ หากการกระทำใดที่ข้าพเจ้าเคยล่วงเกินต่อท่านทั้งหลาย ตั้งแต่อดีตชาติ จนถึงปัจจุบันในวันนี้ ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนา ระลึกได้หรือระลึกไม่ได้ รู้เท่าถึงการณ์หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ได้โปรดอโหสิกรรมให้ข้าพเจ้าด้วยเทอญ

๒. ขอขมาพระรัตนตรัย

รัตตะนะตะเยปะมาเทนะ ทะวาระตะเย นะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะเม ภันเต อุกาสะ ทวารัตตะเย นะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะเม ภันเต อุกาสะ ขะมามิ ภันเต

หากข้าพระพุทธเจ้า ได้เคยประมาทพลาดพลั้งล่วงเกินต่อพระรัตนตรัย อันมีพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระธรรมและพระอริยสงฆ์ทั้งหลายในชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยเจตนาก็ดี ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระธรรม พระอริยสงฆ์ทั้งหลายและผู้มีพระคุณทุกท่านได้โปรดงดโทษให้แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ

๓. ไหว้พระอุรังคธาตุและไหว้พระธาตุพนม

ปุริมายะ ทักขิณายะ ปัจฉิมายะ อุตตะรายะ เหฏฐิมายะ อุปะริมายะ ทิสายะ กะปะณะคิริสสะมิง ปัพพะเต มะหากัสสะเปนะ ฐาปิตัง พุทธะอุรังคะธาตุง สิระสา นะมามิ เสตะฉัตตัง สุวัณณะระชะตัง ระตะนัง ปะณีตัง พุทธะ อุรังคะเจติยัง อะหัง วันทามิ สัพพะทา

๔. อัญเชิญเทวดา

สาธุ สาธุ อุกาสะ อุกาสะ

ข้าพเจ้าทั้งหลายพร้อมหญิงชายน้อยใหญ่ ขออันเชิญเทพยดาเจ้าทั้งหลายทั่วโลกแห่งโลกา ที่ได้เฝ้าได้รักษาวัดวา ศาสนา ภูผาในฮ้อมห้วยพร้อมด้วยเหวเขา ทุกแถ้วเถาเถื่อนถ้ำ ทุกท่าน้ำวังผาในศาลากว้างเขต ในประเทศอนา ในโลขะแห่งต้นไม้ ในที่ใกล้ที่ไกล

ทั้งภายในภายนอก ทั่วทุกขอบจักรวาล ทั่วทุกทิศเวหา ในนิเวศสถาน ในวิมานแห่งปราสาท ในอากาศเวหา ในภูผาแม่น้ำใหญ่ เทพยดาเจ้าองค์ใดใจใสด้วยศรัทธา ขอเชิญมาร่วมอนุโมทนาและเป็นสักขีพยาน ในการมากราบนมัสการองค์พระธาตุพนม และมาขอขมาแม่การเกิดในการครั้งนี้ กับข้าพเจ้าทั้งหลายเทอญ

๕. คำขอขมาแม่การเกิด

ลูกชื่อ...............บัดนี้ลูกได้นำขัน ๕ มาขอขมาต่อแม่การเกิด ที่ลูกได้ลงมาเกิด และได้สัญญาต่อแม่ว่าเมื่อลูกมาเกิดจะทำแต่ความดี ทำบุญทำทาน ช่วยเหลือสังคมและประเทศชาติและบัดนี้ลูกได้ลงมาเกิด ไม่สามารถจำในคำสัญญาเหล่านั้นได้ แต่ก็ได้ทำความดี ทำบุญทำทาน ไหว้พระสวดมนต์ภาวนา ถือศีลฟังธรรม ช่วยเหลือสังคมและประเทศชาติ อยู่เป็นนิจและบางครั้งลูกได้ทำความผิดไปบ้าง ด้วยเพราะความไม่ทราบ ต่อคำสัญญากับแม่ ลูกจึงมาขอขมาต่อแม่การเกิด ขอให้แม่การเกิดอโหสิกรรม ในการกระทำที่คิดว่าผิดในคำสัญญากับแม่การเกิด ต่อไปนี้ลูกจะทำความดี ทำบุญทำทาน ไหว้พระสวดมนต์ภาวนา ถือศีลฟังธรรม ช่วยเหลือสังคม และประเทศชาติ

หากข้าพเจ้าจงใจหรือประมาทพลาดพลั้ง ล่วงเกินบิดาและมารดา ครูบาอาจารย์ พระพุทธ พระธรรม พระอรหันต์ทุกพระองค์ พระอริยสงฆ์เจ้า ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมถึงผู้มีพระคุณและท่านเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จะด้วยกาย วาจา ใจ ขอได้โปรดอโหสิกรรม แก่ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าจะประพฤติตนในทางที่ถูก ที่ชอบที่ควร ขอบุญบารมีในอดีตกาลที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน จงส่งผลให้ข้าพเจ้าและครอบครัว ตลอดจนบริวาร

ที่เกี่ยวข้อง จงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ สติปัญญา ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ อุปสรรคใดๆ โรคภัยใดๆ ขอให้มลายสิ้นไป

ขอให้ข้าพเจ้ามีความสว่างทั้งทางโลกและทางธรรม ตั้งแต่บัดนี้จนตราบเท่าเข้าสู่นิพพานเทอญฯ

หากผู้ใดเคยสร้างเวรสร้างกรรมกับข้าพเจ้า ไม่ว่าชาติใดภพใดก็ตาม ข้าพเจ้ายินดีอโหสิกรรมให้แก่ผู้นั้นขอถอนความอาฆาตความพยาบาทและคำสาปแช่งในทุกชาติ ทุกภพ ขอถอนคำนั้นตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

และขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากคำสาปแช่งของปวงชน ของเจ้ากรรมนายเวรทุกท่าน ขอให้ข้าพเจ้าพ้นนรกภูมิ พบแสงสว่างทั้งทางโลกและทางธรรมเทอญฯ

ข้าพเจ้า ขอน้อมถวายมหาสังฆทานคือ กราบขอขมาต่อแม่การเกิด ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเทพทุกๆ พระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เคยติดสินบน อย่าได้ถือโทษ ลงโทษ เอาโทษต่อข้าพระพุทธเจ้าอีกต่อไปเลย นับตั้งแต่บัดเวลานี้เป็นต้นไป ถ้าวันใดข้าพเจ้าจะต้องประสบปัญหาชีวิต การงาน การเงิน ชีวิตครอบครัว ชีวิตสังคม ข้าพเจ้าจะพยายามแก้ปัญหาทั้งหลายเหล่านั้น ด้วยสติปัญญาของข้าพเจ้าเองและข้าพเจ้าจะขอพรเพียงอย่างเดียว เพื่อความเป็นสิริมงคลต่อชีวิตข้าพเจ้า ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าขอน้อมกราบสักการะต่อองค์พระธาตุพนม ต่อแม่การเกิด ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตย์อยู่ ณ ที่นี้และทั่วสากลโลก ได้โปรดประทานพรให้แก่ข้าพเจ้า ทุกคนในครอบครัว บริวารและผู้มีพระคุณ ขอให้มีแต่ความสุขกายและใจ ขอให้มีสติปัญญา เฉลียวฉลาด มีหูทิพย์ ตาทิพย์ กายทิพย์ ใจทิพย์ ขอให้ห่างไกลจากศัตรูหมู่มาร พบเจอแต่กัลยาณมิตร ขอให้

ศัตรูกลับใจมาเป็นมิตร แต่ถ้าวันใดข้าพเจ้าจะต้องเผชิญกับศัตรูหมู่มารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็ขอให้ข้าพเจ้าชนะศัตรูหมู่มารทั้งหลายเหล่านั้นด้วยธรรมะของพระพุทธเจ้าตลอดไป

และขอให้ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตไปทางใด ขอให้เป็นที่รักใคร่ของทุกคนที่พบเห็น ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีประโยชน์ต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ตลอดทั้งชาตินี้และทุกภพชาติด้วยเทอญ

และขอให้แม่การเกิดจงให้พรแก่ลูกในครั้งนี้ อันได้แก่ความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต จากร้ายให้กลายเป็นดี ภัยพิบัติทั้งหลายอย่าได้มี ทำธุรกิจการงานใด ก็ขอให้เจริญรุ่งเรือง ปราศจากมารทั้งหลายด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ (วางขัน ๕ ลง)

๖. เวียนเทียน ๓ รอบ ไหว้ประตู ๔ ทิศ ด้วยมาลัยมะลิทิศละพวง

๑. ไหว้ทิศตะวันออก (ท่านธตรฐ จอมภูต หรือคนธรรพ์)

นะโม ๓ จบ นะโม ตะโป ยาจาธะ (๓ จบ)

ข้าพเจ้า ขอไหว้เบิกทางด้านทิศตะวันออกของพระธาตุพนมโดยมีท่านธตรฐและบริวาร ขอท่านมหาราชและเทพบริวารที่เห็นกุศลคุณงามความดี บุญบารมีของข้าพเจ้า........ที่ได้สั่งสมมาในอดีตชาติจนถึงปัจจุบันและติดอยู่ในทิศทางของท่าน ขอเบิกคุณงามความดีเหล่านั้น มาแปลงเป็นลาภ ยศ สุข สรรเสริญ บริบูรณ์และมั่งคั่งด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลาย มีความสุข สุขกายและความสบายใจ และหายจากโรคภัยไข้เจ็บ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ.

อาริโย อาริโย อาริโย

๒. ไหว้ทิศใต้ (ท่านวิรุฬหก เจ้าแห่งพญาครุฑ)

นะโม (๓ จบ) นะโม ตะโป ยาจาธะ (๓ จบ)

ข้าพเจ้า ขอไหว้เบิกทางด้านทิศใต้ของพระธาตุพนม โดยมีท่านวิรุฬหก เจ้าแห่งพญาครุฑและบริวาร ขอท่านมหาราชและเทพบริวารที่เห็นกุศลคุณงามความดีบุญบารมีของข้าพเจ้า.....ที่ได้สั่งสมมาในอดีตชาติ จนถึงปัจจุบันและติดอยู่ในทิศทางของท่าน ขอเบิกคุณงามความดีเหล่านั้นมาแปลงเป็นลาภ ยศ สุข สรรเสริญ บริบูรณ์ และมั่งคั่ง ด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลาย มีความสุขกาย และความสบายใจและหายจากโรคภัยไข้เจ็บ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

อาริโย อาริโย อาริโย

๓. ไหว้ทิศตะวันตก (ท่านวิรูปักษ์ เจ้าแห่งนาคราช)

นะโม (๓ จบ) นะโม ตะโป ยาจาธะ (๓ จบ)

ข้าพเจ้า ขอไหว้เบิกทางด้านทิศตะวันตกของพระธาตุพนม โดยมีท่านวิรูปักษ์ เจ้าแห่งนาคราชและบริวาร ขอท่านมหาราชและเทพบริวารที่เห็นกุศลคุณงามความดีบุญบารมีของข้าพเจ้า.....ที่ได้สั่งสมมาในอดีตชาติ จนถึงปัจจุบันและติดอยู่ในทิศทางของท่าน ขอเบิกคุณงามความดีเหล่านั้น มาแปลงเป็นลาภ ยศ สุข สรรเสริญ บริบูรณ์และมั่งคั่ง ด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลาย มีความสุขกายและความสบายใจและหายจากโรคภัยไข้เจ็บ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

อาริโย อาริโย อาริโย

๔. ไหว้ทิศเหนือ (ท่านเวสสุวัณ จอมยักษ์)

นะโม (๓ จบ) นะโม ตะโป ยาจาธะ ๓ จบ

ข้าพเจ้า ขอไหว้เบิกทางด้านทิศเหนือของพระธาตุพนมโดยมีท่านเวสสุวัณและบริวาร ขอท่านมหาราชและเทพบริวารที่เห็นกุศลคุณงามความดี บุญบารมี ของข้าพเจ้า.........ที่ได้สั่งสมมาในอดีตชาติ จนถึงปัจจุบันและติดอยู่ในทิศทางของท่าน ขอเบิกคุณงามความดีเหล่านั้น มาแปลงเป็นลาภ ยศ สุข สรรเสริญบริบูรณ์ และมั่งคั่ง ด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลาย มีความสุขกายและความสบายใจ และหายจากโรคภัยไข้เจ็บ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

อาริโย อาริโย อาริโย

๕. ไหว้จักรวาล

นะโม (๓ จบ) นะโม ตะโป ยาจาธะ ๓ จบ

ข้าพเจ้า ขอไหว้เบิกเทวโลก ๖ ชั้น พรหมโลก ๒๐ ชั้น ขอท่านท้าวมหาพรหมและท่านท้าวเทวราชประจำชั้นต่างๆ ที่เห็นกุศลคุณงาม ความดี บุญบารมีของข้าพเจ้า........ที่ได้สั่งสมมาในอดีตชาติ จนถึงปัจจุบันชาติ ขอเบิกคุณงามความดีเหล่านั้น มาแปลงเป็นลาภ ยศ สุข สรรเสริญ บริบูรณ์และมั่งคั่ง ด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลาย มีความสุขกาย และความสบายใจและหายจากโรคภัยไข้เจ็บ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

อาริโย อาริโย อาริโย

๖. ไหว้พระแม่ธรณี

นะโม (๓ จบ) นะโม ตะโป ยาจาธะ (๓ จบ)

ข้าพเจ้า ขอไหว้เบิกพระแม่ธรณี ศรีประกายเพชร ผู้เห็นกุศลคุณงามความดี บุญบารมีของข้าพเจ้า........ที่ได้สั่งสมมาในอดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ขอพระแม่ธรณีได้เบิกคุณงามความดีเหล่านั้นมาแปลงเป็นลาภ ยศ สรรเสริญ บริบูรณ์และมั่งคั่งด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลาย มีความสุขกายความสบายใจและหายจากโรคภัยไข้เจ็บนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

อาริโย อาริโย อาริโย

๗. กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล

๘. ตีระฆังทิศทั้งสี่ ๗ หรือ ๙ ที

ครูสิทธินันท์ อุทโท

คำไหว้พระ

จุดธูป ๓ ดอก

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ข้าพเจ้า (ชื่อผู้สวด) ขออาราธนาเอาดวงธรรมอันประเสริฐ ซึ่งเกิดจากหัวอกพระพุทธเจ้า ขอองค์สัมมาสัมพุทธเจ้าจงประทานพร ให้แก่ข้าพเจ้า (ชื่อผู้สวด), (ชื่อสามี/ภรรยา), (ชื่อบิดา), (ชื่อมารดา), (ชื่อบุตร-ธิดา)

คำไหว้เทพ

จุดธูป ๙ ดอก

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอให้เทพทั้ง ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดิน ที่รู้พระนามก็ดี ไม่รู้พระนามก็ดี ขอให้มาปกปักรักษา มาประทานพรให้แก่ข้าพเจ้า (ชื่อผู้สวด) และครอบครัว ให้ทำมาค้าขึ้น ให้มีเงินมีทอง ให้ได้แก้วสารพัดนึก นึกคิดสิ่งใดก็ขอให้สมความนึกคิด ปรารถนาสิ่งใดก็ขอให้สมความมุ่งมาดปรารถนา ขอให้มีอายุมั่นขวัญยืน เจริญพรในพระพุทธศาสนาด้วยเทอญฯ

ชุมนุมเทวดา

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ ผะริต์วานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน

ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต

ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา

ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

คำอธิษฐาน
อัญเชิญเทวดาและขอพรพระ

ข้าแต่พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า ข้าพเจ้าขอน้อมอัญเชิญเทพยดาเจ้าทั้งหลายโปรดได้เสด็จมาฟังการสวดมนต์ของข้าพเจ้า ขอให้มาอนุโมทนาและประสิทธิ์ประสาทพรให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ

ข้าพเจ้าขอขมากรรม หากกรรมใดที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วผิดพลาดประการใด ด้วยกาย วาจา และด้วยใจก็ดี ทั้งที่ข้าพเจ้าระลึกได้ก็ดี ระลึกไม่ได้ก็ดี ทั้งที่ข้าพเจ้ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี และรู้เท่าถึงการณ์ก็ดี ขอทุกๆ พระองค์จงโปรดเมตตาอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญฯ

ข้าพเจ้าขอถวายพระพร ขอทุกๆ พระองค์จงทรงพระเกษมสำราญ จงทรงพระชนมายุยืนนาน จงทรงพระญาณบารมีสูงยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ.

ขอพระองค์ท่านทั้งหลาย จงประทานพรให้ข้าพเจ้า พ้นจากสัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร จงพ้นไปจากตัวของข้าพเจ้า และขอให้ข้าพเจ้าได้ตาทิพย์ หูทิพย์ และเจโตปริยญาณ พร้อมทั้งเกิดดวงตาเห็นธรรมได้สำเร็จมรรคผล นิพพานเทอญ.

สาธุ สาธุ กราบ ๓ ครั้ง

อย่าเป็นทุกข์ในสิ่งที่เสียไป จงพอใจในสิ่งที่มีอยู่

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
จากหนังสือ อนุสาสนีปาฏิหาริย์ หน้า ๖๗ นายชินวัฒก์ รัตนเสถียร รวบรวมและเรียบเรียง

วิธีสวด

ให้เริ่มสวดตั้งแต่บทบูชาพระรัตนตรัย (หน้า ๕๑, ๕๒, ๕๓, ๕๔, ๕๕, ๕๖, ๕๗) เพียง ๑ จบ จากนั้นให้สวดบทอิติปิ โส เท่าอายุบวกด้วย ๑ จบ (หน้า ๕๘) เสร็จแล้วให้แผ่เมตตา (หน้า ๕๘, ๕๙) จบแล้วให้แผ่ส่วนกุศล (หน้า ๖๐) เสร็จแล้วจะสวดพระคาถาชินบัญชร (หน้า ๖๑) และคาถาอื่นๆ หรือไม่สวดก็ได้ ถ้าสวดได้ก็ยิ่งดี แล้วจึงอธิษฐานตามสิ่งที่ปรารถนา

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

กราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)

ส์วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ (กราบ)

ขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
วันทามิ ธัมมัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
วันทามิ สังฆัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต

นมัสการพระพุทธเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(สวด ๓ จบ)

ไตรสรณคมน์

	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ

สมาทานศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๓. กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ)

(พุทธคุณ)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

(ธรรมคุณ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ

(ออกเสียงว่า วิญญูฮีติ)

(สังฆคุณ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย* อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

* ออกเสียงว่า อาหุไนโย ปาหุไนโย ทักขิไนโย

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)

คาถาแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์ มงคลคาถาที่ใช้สวดเพื่อป้องกันภัยและเอาชนะอุปัทวันตรายสวดไว้เป็นประจำจะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง

๑. พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต° ชะยะมังคะลานิ

๒. มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต° ชะยะมังคะลานิ

๓. นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต° ชะยะมังคะลานิ

๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต° ชะยะมังคะลานิ

๕. กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต° ชะยะมังคะลานิ

๖. สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต[๑] ชะยะมังคะลานิ

๗. นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต[๑] ชะยะมังคะลานิ

๘. ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง[๒] วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต[๑] ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิต์วานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยปริตร (มหากาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรต๎วา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต[๑] ชะยะมังคะลังฯ
ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ต๎วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ[๓] ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พ๎รัห๎มะจาริสุ[๔]
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต[๑] ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัต๎วานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต[๑]ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต[๑]ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต[๑]ฯ

---

๑. ถ้าสวดให้ตัวเอง ให้เปลี่ยนจากคำว่า เต เป็น เม ๒. อ่านว่า พรัมมัง
๓. ถ้าสวดให้ตัวเอง ให้เปลี่ยนจากคำว่า ต๎วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ เป็น อะหัง วิชะโย โหมิ ชะยามิ ๔. อ่านว่า พรัมมะจาริสุ

อิติปิ โส เท่าอายุ บวกด้วย ๑ จบ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะ สาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๓๙ ปี ต้องสวด ๔๐ จบ

การสวดอิติปิ โส เท่าอายุบวก ๑ จบ เปรียบเสมือนค้าขายมีอายุเป็นต้นทุน ถ้าสวดเท่าอายุ เท่ากับเสมอทุน ส่วนที่สวดเกินอายุคือกำไร ถ้ายิ่งสวด ๑๐๘ จบ ได้ยิ่งดี ทำอะไรก็เจริญรุ่งเรือง

แผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต* (ตา) โหมิ	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข
นิททุกโข* (ขา) โหมิ	ปราศจากความทุกข์
อะเวโร* (รา) โหมิ	ปราศจากเวร
อัพ๎ยาปัชโฌ* (ฌา) โหมิ	ปราศจากอุปสรรค อันตรายทั้งปวง
อะนีโฆ* (ฆา) โหมิ	ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ	มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

* สตรีสวดคำในวงเล็บแทนคำที่ขีดเส้นใต้

อธิษฐานอโหสิกรรม

ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม กรรมใดที่ข้าพเจ้าทำแก่ผู้ใดไว้ในชาติใดๆ ก็ตาม ขอให้เจ้ากรรมนายเวร จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า อย่าได้จองเวรจองกรรมกันต่อไปเลย

แม้แต่กรรมที่ใครๆ ทำแก่ข้าพเจ้าไว้ก็ตาม ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ทั้งสิ้น ยกถวายพระพุทธเจ้าเป็นอภัยทาน เพื่อจะได้ไม่มีเวรกรรมกันต่อไป

ด้วยอานิสงส์แห่งอภัยทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้า ครอบครัวของข้าพเจ้า บุตรหลาน ตลอดจนวงศาคณาญาติ และผู้มีอุปการคุณแก่ข้าพเจ้า จงมีความสุข ความเจริญ ประสบแต่สิ่งที่ดีและสิ่งที่ชอบด้วยเทอญ

แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพ์ยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

แผ่ส่วนกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม คะรูปัชฌายาจะริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ คะรูปัชฌายาจะริยา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง สัพพะเทวานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เวรี ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง มีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ.

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศลจากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ.

พระคาถาชินบัญชร

เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พฺรหฺมรํสี)

ก่อนที่เจริญภาวนาให้ตั้งจิตใจให้เป็นสมาธิแล้ว ระลึกถึงเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พฺรหฺมรํสี) แล้วตั้งนะโม ๓ จบ

ส่วนบทนำข้างล่างนี้ ตามฉบับเดิมนั้นไม่มี ไม่ทราบว่าผู้ใดต่อเติมเข้าไป บทนี้เป็นบทให้พรแก่ผู้อื่นของเจ้าประคุณสมเด็จโต ท่านใช้เวลาให้พรแก่พวกญาติโยมที่ไปหาท่าน ผู้ใดจะสวดด้วยหรือไม่ก็ไม่เป็นไรแล้วแต่ความศรัทธา

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุต์วา

๑. ชะยาสะนากะตา พุทธา เชต์วา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ท์วิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัส์มิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา[๑]
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก

๖. เกสะโต ปิฏฐิภาคัส์มิง สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

๗. กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

๘. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลีนันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอตาสีติ[๒] มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง

๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

๑๒.<u>ชินาณา</u>[๓] วะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา
๑๓.อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
๑๔.ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง <u>มะหีตะเล</u>*
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา
๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติฯ
(ชินะปัญชะระคาถา นิฏฐิตา)

ฉบับถูกต้องตรวจตามไวยากรณ์โดย
พระธรรมธีรราชมหามุนี (เที่ยง อคฺคธมฺโม ป.ธ.๙) วัดระฆังโฆสิตาราม

หมายเหตุ ๑. **อาสุง** เป็นพหูพจน์ **อานันทะราหุลา** จึงต้องเป็นพหูพจน์ตาม ส่วนมากพิมพ์เป็น **อาสุง อานันทะราหุโล** ซึ่งผิดไวยากรณ์

หมายเหตุ ๒. **เอตาสีติ** เท่ากับ **เอเต** บวก **อะสีติ** เป็นโลปสระสนธิ คือ ลบ **เอ** ที่ **เต** ออก คงเป็น **เอตะ** แล้วนำไปเชื่อมกับ **อะสีติ** รัสสะสระ ๒ ตัวรวมกัน ต้องทีฆะ คือ ทำให้มีเสียงยาว จึงเป็น **เอตาสีติ** ดังกล่าว แปลว่า "พระมหาเถระ ๘๐ เหล่านั้น"

หมายเหตุ ๓. ชินะ บวก **อาณา** เท่ากับ **ชินาณา** และ **อาณา** แปลว่า "อำนาจ" ส่วนมากพิมพ์เกินเป็นชินานานา ซึ่งไม่รู้แปลว่าอย่างไร

*ออกเสียงว่า **มะฮีตะเล**

มหาสังฆทานชุดใหญ่

ทำที่วัดไหนก็ได้ เวลาที่เหมาะคือเช้าจะดีที่สุด นิมนต์พระ ๔ รูป

สิ่งที่จะต้องเตรียม	อุทิศให้ พ่อ - แม่ ปู่ - ย่า - ตา - ยาย	อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร
๑. ข้าวสาร	๓ ก.ก.	๔ ก.ก.
๒. พริกแห้ง	๓ ก.ก.	๔ ก.ก.
๓. หอมแดง	๓ ก.ก.	๔ ก.ก.
๔. กระเทียม	๓ ก.ก.	๔ ก.ก.
๕. เกลือ	๓ ก.ก.	๔ ก.ก.
๖. ปลาร้า	๓ ก.ก.	๔ ก.ก.
๗. น้ำปลา	๒ ขวด	๒ ขวด
๘. ปลาแห้ง	๔ ตัว	๔ ตัว
๙. น้ำ	๑ - ๒ แพ็ก	๑ - ๒ แพ็ก
๑๐. ผลไม้ ๙ อย่าง ประเภทเย็น เช่น มะพร้าว - ส้ม แตงโม - กล้วย - ฝรั่ง - มะม่วง ชมพู่ - แอปเปิ้ล - สาลี่ - แตงไทย ฯลฯ **ยกเว้น** ทุเรียน - ลำไย - ขนุน - ระกำ		
๑๑. ผ้าโสร่งหรือกางเกงขาก๊วย	๒ ตัว	๒ ตัว
๑๒. เสื้อคอกลมขาว	๒ ตัว	๒ ตัว
๑๓. เสื้อคอกระเช้า	๒ ตัว	๒ ตัว
๑๔. ผ้าถุง	๒ ผืน	๒ ผืน
๑๕. รองเท้าแตะ	๔ คู่	๔ คู่
๑๖. ผ้าขาว ๑ ผืน ขนาด ๒ เมตร		๑ ผืน ๒ เมตร
๑๗. คำหมาก - พลู	๔ คำ	๔ คำ
๑๘. เสื่อ	๒ ผืน	๒ ผืน
๑๙. หมอน	๔ ใบ	๔ ใบ
๒๐. ผ้าห่ม	๔ ผืน	๔ ผืน
๒๑. ปัจจัย	๙๐๙ บาท	๑,๐๐๙ บาท
๒๒. ผ้าขาวม้า	๒ ผืน	๒ ผืน
๒๓. กรวดน้ำ	๑ คุถัง	๑ คุถัง (ใช้กะละมังรองน้ำตอนพระให้พร)

- สิ่งของทุกอย่างจัดเตรียมใส่กะละมัง 4 - 5 ใบ ปัจจัยใส่ซองตามสมควร ใน 909 - 1009 บ.หรือมากกว่า

รหัสวิริยะ 1015

จัดจำหน่ายโดย : บริษัท สำนักพิมพ์ธนชัยรุ่งเรืองพัฒนา จำกัด
58/186 ซ.รามอินทรา 68 ถ.รามอินทรา
แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230
โทรศัพท์ : 0-2918-0192-3, 0-2517-7445, 0-2918-1336, 0-2918-1338-9, 0-2918-1057, 0-2918-1171-2
โทรสาร : 0-2917-9072, 0-2918-1218, 0-2918-1058
มือถือ : 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226
E-mail : viriya999@gmail.com, viriya_999@yahoo.com
Website : www.rvpprinting.com
พิมพ์ที่ : บริษัท สำนักพิมพ์ธนชัยรุ่งเรืองพัฒนา จำกัด

"

คนที่จะมาอยู่ที่นี่ได้ คือคนรวยบุญเท่านั้น
ไม่ใช่รวยสิ่งของนอกกาย
เหมือนพวกมนุษย์เข้าใจกัน

"

รหัสปก C-0581

พิมพ์ที่ : บริษัท สำนักพิมพ์ธนชัยรุ่งเรืองพัฒนา จำกัด
58/186 ซ.รามอินทรา 68 ถ.รามอินทรา แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230
โทรศัพท์ : 0-2918-0192-3, 0-2517-7445, 0-2918-1336, 0-2918-1338-9, 0-2918-1057, 0-2918-1171-2
โทรสาร : 0-2917-9072, 0-2918-1218, 0-2918-1058
มือถือ : 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226
E-mail : viriya999@gmail.com, viriya__999@yahoo.com Website : www.rvpprinting.com